

กับดัก เซ็งส์

ระหว่างคุณหอมหูนุ่มกับสาวบริษัทฯ
ใครจะพลาดทำก่อนกัน!

เณรมาเอง

บทนำ

หญิงสาวร่างระหงสวมชุดเดรสสีแดงเพลิงขับผิวขาว ผู้ที่ กำลังเดินเฉียดฉายออกจากช่องผู้โดยสารขาออก ดึงดูตทุกสายตาให้มอง ทั้งใบหน้าเรียวได้รูป ดวงตาชั้นเดียวตามแบบฉบับสาวหมวย ซึ่งกรีดอายไลเนอร์จนดูโฉบเฉี่ยว หรือแม้กระทั่งริมฝีปากอ้มเคลือบลิปสติกสีแดงเลือดนก รวมไปถึงบุคลิกที่แสนสง่า ล้วนขับให้ดูน่ามอง

เจ้าตัวยักษ์ไหลด้วยความเคยชินแล้วเดินต่อไปอย่างไม่สนใจ และเมื่อกลุ่มคนที่เดินสวนไปเหลียวหลังมามองแล้วส่งเสียงซุบซิบ ตาคู่เธอก็ตัวตืดไปมองตอบ จนฝ่ายนั้นยิ้มเจื่อนริบหันกลับ หญิงสาวแบ่ปากอ้มอย่างไม่พอใจ ก่อนจะดึงแว่นกันแดดลงมาปิดบังใบหน้าไปเกือบครึ่ง

พริ้มพิชา วิศวาสศิริ สาวไทยที่ไปใช้ชีวิตอยู่ต่างแดนหลายปี สอดสายสายตาคาคนมารอรับ เมื่อเห็นเป้าหมายก็ตรงดิ่งเข้าไปหา ก่อนจะหยุดยืนตรงหน้าสองสามีภรรยาท่าทางน่าเกรงขาม แล้วก็ถลันยิ้มแทบไม่อยู่เมื่ออีกฝ่ายพยายามชะงักมองผ่านไปด้านหลัง ไม่รู้ว่าคนที่ตัวเองรออยู่นั้นได้มาเป็นอยู่ข้างหน้าแล้ว สาวนักเรียนนอกอ้อมน้อยๆ เหมือนขบขัน ส่งให้ใบหน้าดูสว่างไสวขึ้นทันตา

“ม้า ป้า พริ้มมาแล้ว” เจ้าตัวออกน้ำเสียงทะเล้นพลางยิ้มกว้าง

คนถูกเรียกกะพริบตาปริบๆ จนกระทั่งอีกฝ่ายถอดแว่นกันแดด อันโต ปาเมศกับชินานาง วิศาลศิริ สองสามีภรรยานักธุรกิจอันดับต้นๆ ของเมืองไทยก็โผล่เข้ากอดลูกสาวอย่างแสนคิดถึง

“อ้อหือ ลูกสาวป้าสวยขึ้นจนป้าจำไม่ได้เลย” ปาเมศบอกแกมหยอก ก่อนจะผละออกแล้วมองลูกสาวที่เปลี่ยนไปเหมือนไม่เชื่อสายตา

“ก็แน่ละคะป้า หมดเงินไปตั้งเท่าไร” คนพูดยกไหล่ เรียกเสียงหัวเราะจากผู้สูงวัย

“ดูพูดเข้า” ชินานางหัวเราะพลางส่ายหน้ามองลูกสาวอย่างเอ็นดู ก่อนจะกวักมือเรียกเด็กรับใช้มาเซ็นกระเป๋าต่อ แล้วพากันเดินไปลานจอดรถ

“อ้าว แล้วเจ้ล่ะคะ ไม่มาด้วยหรือ”

พริมพิชาเอ่ยถามเมื่อมาถึงรถแล้วไม่เจอพี่สาว จำได้ว่าอีกฝ่ายรับปากกับเธอติดใจว่าจะมารับที่สนามบิน เพราะเธอจะไม่ซื้อของฝากตามลิสต์ยาวเหยียดที่เจ้าตัวสั่ง

คนตัวบางขมวดคิ้ว แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าท่าทางนี้อาจทำให้เกิดรอยยับย่นที่หน้าผาก ก็รีบขมวดคิ้วพร้อมทำท่าบริหารหน้าเป็นการใหญ่ ลนลานหยิบกระเป๋าขึ้นมาสอง เอียงซ้ายเอียงขวาดำรวจรั้วรอยบนผิวหนังอย่างจริงจัง พलगบอกตัวเองว่า คึนนี้เธอต้องมาสักหน้าด้วยสาหร่ายทะเลอีกเพิ่มคอลลาเจนสักครึ่งชั่วโมงก่อนนอน

“ยายพิมไปงานวันเกิดเพื่อนนะ เห็นบอกว่าเลื่อนมาวันนี้ เดียวเย็นๆ คงกลับ” ผู้เป็นแม่ให้ความกระจ่าง พอหันไปเห็นลูกสาวทำท่าประหลาดอยู่ที่เบาะด้านหลังก็หัวเราะ “ทำอะไรนะยายพริม”

“บริหารหน้าคะม้า นี่เป็นท่าของ คริสเตียน อีฟ เลยนะคะ ทำนี้ นี่มีงานวิจัยรับรองว่าช่วยยกกระชับใบหน้าได้เก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์ ดาราฮอลลีวูดยังต้องทำเลยนะม้า” สาวนอกใจอวดสรรพคุณ แต่เมื่อ

ก็ไม่หยุดขนาดครึ่ง

ซินานางสายหน้าเหมือนเอื่อม แต่ริมฝีปากก็ระบายไปด้วยรอยยิ้มเอ็นดู “เอาเถอะ พรืมทำไปคนเดียวจะกัน ม้าอยู่อย่างนี้แหละ”

บอกแล้วหันไปมองหน้าสามีเหมือนหาแนวร่วม แต่อีกฝ่ายยกนิ้วให้ลูกสาวอย่างชอบใจ ซินานางจึงได้แต่บ่นงิมง่า

“คุณก็สนับสนุนทุกเรื่องสิน่า”

พรืมพิชาก็ขำ แต่เพียงไม่นานรอยยิ้มบนใบหน้าก็เป็นอันต้องเลือนหาย เพราะการจราจรที่ติดขัดแม้จะไม่ใช้ช่วงเวลาเร่งด่วน เธอมองข้างทางอย่างเบื่อหน่าย ช้าแสงแดดที่ทะลุผ่านฟิล์มติดกระจกรถเข้ามาทำให้ร้อนจนต้องขยับตัวออกห่างจากกระจก

“หือ พรืมไปไม่กี่ปี ทำไมกรุงเทพฯ มันร้อนแบบนี้ละ” สาวไทยใจเมืองนอกบ่นพลางยกมือโบกไปมา ขนาดเธอนั่งอยู่ในรถยังรับรู้ถึงรังสีความร้อน เมื่อกี้ตอนที่เธอก้าวขาออกจากอาคารสนามบินมาถึงจอดรถ ไอคแดดที่สัมผัสผิวก็แทบทำให้เธออยากกลับไปเมืองที่เธอเพิ่งจากมา ประเทศไทยตั้งอยู่บนพระอาทิตย์ไซ้ใหม่ซะ ถึงได้ร้อนขนาดนี้ว่าแล้วก็หยิบผ้าคลุมไหล่สีดำของดอลลี่กุตูรี่ขึ้นมาคลุมหน้า

“แดดก็ร้อนมาตั้งนานแล้ว มีแต่พรืมนี่แหละโอเวอร์ขึ้นทุกวัน”

ซินานางบอกพลางหัวเราะ ระอากับความมากเรื่องของลูกสาวคนเล็ก

พรืมพิชาทำหน้าบูดแล้วบ่นอุบอิบ มีอีกสาละว่นกับการเปิดกระเป๋ารื้อหาครีมกันแดดขึ้นมาทา

จนกระทั่งรถเลี้ยวเข้าคฤหาสน์หลังใหญ่ที่เธอไม่ได้กลับมาหลายปี คนที่จากบ้านตัวเองไปนานยิ้มกว้างอย่างแสนคิดถึง ในที่สุดเธอก็ได้กลับบ้านเสียที...

เจ้าของตาเฉียวเหล่มองไปยังคฤหาสน์หลังข้างๆ ที่ใหญ่โตไม่แพ้กันเพียงแค่นี้ววินาที ก่อนจะเอ่ยถามขึ้นมา ทำทางไม่สนใจคำตอบนัก “ม้า ช่างบ้านเรายังเป็นคุณป้านิตาเหมือนเดิมรีเปล่า”

ผู้เป็นมารดาพยักหน้าพลางเล็กน้อย “ใช่สิ เรานี้ก็ตามแปลก จะให้บ้านนั้นเขาย้ายไปไหนล่ะ”

“เปล่า พรึ่ถามเพื่อความแน่ใจ เผื่อแวะไปทักทาย กลั้วหน้าแตก” ริมฝีปากสวยคลี่ยิ้ม ดวงตาคู่เฉี่ยวหลุบลงซ่อนแววตาบางอย่าง

“ดีแล้ว คุณป้าเขาก็บ่นคิดถึงพรึ่ม ยังถามม้าวอยู่บ่อยๆ ว่าทำไมพรึ่มไม่กลับมาเยี่ยมบ้านบ้าง” ชินานางพูดทิ้งรอยยิ้ม เพราะรู้ว่าเจ้าของบ้านข้างๆ เอ็นดูลูกสาวคนเล็กของเธอขนาดไหน และตอนที่พรึ่มพิชิตตัดสินใจไปอยู่สหรัฐอเมริกา ก็ไปแบบฉุกฉลิว ไม่ได้รำล้า จึงไม่แปลกที่คนบ้านนั้นจะถามถึง

“ตอนนี้พรึ่มก็กลับมาแล้วไงคะ” พรึ่มพิชิตบอกน้ำเสียงแปร่งจากปกติ มุมปากยกขึ้นอย่างหมายมาดโดยคู่สนทนาไม่ทันสังเกตเห็น “กลับมาครอบนี้คงหายคิดถึง”

“ดีแล้ว เมื่อก่อนเราชอบไปเล่นซนที่บ้านนั้น พอเราไม่อยู่คุณป้าคงเหงา” ชินานางพยักหน้า ไม่รู้ความคิดของลูกสาว

เมื่อรถจอดสนิทที่หน้าคฤหาสน์ สองสามีภรรยา ก็พากันลงจากรถ ไม่ลืมเรียกเด็กในบ้านมาช่วยกันขนของหลายกระเป่า ข้าวของส่วนใหญ่ถูกส่งกลับมาส่องหน้าทางเรือก่อนแล้ว แต่กว่าจะมาถึงก็คงอีกร่วมเดือน

“นั่นสินะ ตอนเด็กๆ พรึ่มไปบ้านนั้นบ่อยจริงๆ” พรึ่มพิชิตพิมพ์เสียงเบาเหมือนพูดกับตัวเอง และก้าวลงจากรถตามมารดา ไม่ลืมหันไปมองบ้านข้างๆ อีกครั้ง นัยน์ตาคู่สวยเป็นประกายกร้าวขึ้นมาก่อนจะจางหาย

เธอกลับมาครั้งนี้ทุกคนคงหายเหงา โดยเฉพาะผู้ชายคนนั้นที่เธอไม่มีวันลืม ต่อให้ผ่านมาสิบปีก็ไม่สายที่จะเอาคืน...

1

‘กรี๊ด! ยิ่งเข้าแล้ว พี่บ๊วยเก่งจัง เนอะตา’ เด็กสาวตัวกลม กระโดดหย็อยๆ อยู่ข้างสนามฟุตบอลแล้วหันมาพยักพยักกับเพื่อนสาวตัวเล็กที่ยืนทำหน้าที่หน้าหน่วยอยู่ข้างๆ

คนถูกเรียกยิ้มหน้าเหยเกเมื่อเพื่อนตัวกลมฉีกยิ้มตาขีบหยี ท่าทางตื่นเต้นประหนึ่งว่าคนที่ทำประตูได้เมื่อครู่เป็นตัวเอง

‘จ๋นม่่ง’ อีกฝ่ายตอบได้แค่นั้น เพราะคนถามเองก็ไม่ได้สนใจจะเอาคำตอบจริงจังนัก ถามเสร็จก็หันไปเกาะรั้วมองหนุ่มรุ่นพี่หน้าหล่อ โดดเด่นที่วิ่งตามลูกบอลอยู่ในสนาม

‘ตาตุสิ คนนั้นมันผลึกพี่บ๊วย ฮึ้ย...’ เด็กสาวส่งเสียงไม่พอใจ พร้อมสายตาขุ่นเคืองไปให้คู่กรณี ถ้าเพื่อนไม่ดึงมือไว้ รับรองมีเดินฝ่าลงไปเอาเรื่องกลางสนามแน่ๆ

‘พริ้ม ฟุตบอลมันก็ต้องปะทะกันเป็นธรรมชาตินั่น’ คนตัวเล็กบอกรายละเอียด ปกติเพื่อนเธอก็เป็นคนมีเหตุมีผลอยู่หรอก แต่พอเรื่องอะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับพี่บ๊วย...หนุ่มฮอตของโรงเรียน เหตุผลทั้งหมดทั้งปวง จะหายไปทันที

‘สงสารพี่บ๊วย เจ็บแสบเลย’ เด็กสาวพึมพำหน้าแบ่ สีหน้าราวกับถูกผลึกเสียเอง แต่พอเห็นว่าคนในสนามลุกขึ้นวิ่งต่อไม่แสดงอาการ

เจ็บปวด คนยื่นมองก็ยิ้มออก

ป๊อ!

ทันทีที่เสียงนกหวีดจบเกมดังขึ้น เสียงโห่ร้องอย่างดีใจจากเด็กโรงเรียนเซนต์เอลเฟนก็ดังขึ้นกึกก้อง เพราะประตูที่กัปตันทีมยิงเมื่อครู่ทำให้ชนะคู่แข่งไปอย่างเฉียดฉิว นักกีฬาต่างก็กระโดดกอดกันอย่างยินดี พร้อมกับบ่นที่รุ่นน้องที่ถูกลงมาที่สนาม เข้ามารุมล้อมกัปตันหน้าหล่อของโรงเรียนผู้ยิงประตูชัย...ป๊อ! อัครวิจน์

พริ้มพิชา เด็กสาวรูปร่างอวบอ้วนในวัยสิบสามก็เป็นหนึ่งในนั้น เจ้าตัวไม่รอช้าอาศัยความปราดเปรี้ยวผัดกับหุ่นทั้งเบียดทั้งหมด ฝ่าผู้คนจนเข้าถึงตัวคนที่เป็นศูนย์กลาง

‘พี่ป๊อ! พริ้มเอาผ้าเช็ดหน้ามาให้’ เด็กตัวกลมฉีกยิ้มกว้างบอกพี่ชายข้างบ้านที่เธอหลงรัก พลางยื่นผ้าเช็ดหน้าให้ ดวงตาชั้นเดียวพยายามเบิกกว้างขึ้นมองอย่างคาดหวัง

ป๊อ! เห็นท่าทางนั้นก็หัวเราะ บอกกึ่งแซวอย่างเอ็นดู ‘เอาไว้ซับบ้างตัวเองเถอะยายพริ้ม หน้ามันย่องดูไม่ได้เลย’

พริ้มพิชาน้ำมู่ย แต่ไม่ได้นึกเคืองคำล้อเพราะอีกฝ่ายพูดอยู่บ่อยๆ โบหน้ากลมแกล้งสะบัดหน้าอย่างแสลงอน ยังไม่ทันที่อีกฝ่ายจะจ้อ ป๊อ! ก็ถูกเพื่อนในทีมเรียกให้หันไปหา

ทว่าคนอื่นกลับตีความไปอีกแบบ... ลึนเสียงของกัปตันหนุ่มหล่อทุกสายตาก็หันมามองเด็กสาวตัวกลมที่ยืนตรงหน้าอย่างเหยียดหยามพร้อมเสียงนินทาไม่เบานัก

‘หน้าตาแบบนี้ยังกล้าเข้ามาหาพี่ป๊อ! อีก ไม่เจียมเลย พี่แอรินเหมาะสมกว่าตั้งเยอะ’

‘นั่นสิ กล้าดียังไงมาตีสนิทกับป๊อ! เห็นตามป๊อ! ต่อยๆ หลายทีแล้ว น่าหมั่นไส้จริงๆ’

แม้เสียงรอบข้างที่ชื่นชมหนุ่มฮอตของโรงเรียนจะดังเซ็งแซ่ แต่

ก็ไม่อาจกลบเสียงว่าร้ายที่ดังเข้ามาและกรีดลึกเข้าไปในหัวใจดวงน้อย
พริมพิชาพยายามไม่ใส่ใจเสียงเหล่านั้น ริมฝีปากอึดคลี้มแล้วหันไป
หาคนที่เธอแอบปลื้มนักหนา สะกิดเรียกอยู่นานเพราะอีกฝ่ายยังเอาแต่
คุยกับเพื่อนในทีม

‘พี่บ๊อยรับไว้ละคะ’

บ๊อยที่หันมาเห็นหน้าจ่อยๆ ของน้องสาวข้างบ้านก็เลิกคิ้ว แต่
ไม่ทันซักถามให้คลายสงสัย อาจารย์วินัยที่ทำหน้าที่ดูแลทีมฟุตบอลก็
เรียกให้ไปเปลี่ยนชุด มือใหญ่จึงเอื้อมไปรับและทิ้งท้ายด้วยรอยยิ้มใจดี

‘ขอบใจนะ’

พริมพิชาก็กว้างอย่างดีใจ ไม่ทันได้พูดอะไรต่อทุกคนก็รุ่มล่อม
ทั้งเบียดทั้งดันจนร่างกลมกระเด็นออกจากวงโคจรของกัปตันทีม สาว
น้อยสาวใหญ่พากันเดินตามชายหนุ่มผู้เป็นจุดศูนย์กลางที่เดินออก
จากสนามเพื่อไปเปลี่ยนเสื้อผ้า เวลานี้จึงเหลือเพียงพริมพิชาและรุ่นพี่
ผู้หญิงอีกสามคน

พริมพิชาเองตอบกลุ่มคนที่เธอจำได้ว่าเคยค่อนข้างแคะเธอเมื่อครู
ถ้าจำไม่ผิด คนตรงกลางที่สวยเด่นกว่าใครคือ แอริณ ดาวแห่งชั้น
มัธยมศึกษาปีที่หก ขวัญใจหนุ่มทั้งในและนอกโรงเรียน และมีข่าวว่า
ตามคือบ๊อยอยู่เช่นกัน

ตาคู่สวยของฝ่ายนั้นมองกวาดเธอตั้งแต่หัวจดเท้าแล้วยก
ริมฝีปาก ดูน่าหมั่นไส้ในความรู้สึกคนมอง แต่เพราะเธอเป็นรุ่นน้อง
และเพิ่งอยู่มัธยมต้น คงไม่ดีแน่ถ้าจะมีเรื่องกับขวัญใจของคนทั้ง
โรงเรียนแบบนี้ พริมพิชาจึงเลือกที่จะยียนเฉย

‘อ้อ...ทั้งอ้วนทั้งดำ ตาก็ดี หน้าก็สวยเระกระด้างกระด้าง นี่ไฮโซ
จริงหรือใครหยิบผิดมาเลี้ยงนะ หึๆ พี่แนะนำด้วยความหวังดีนะ น้อง
เอาเวลาที่ตามบ๊อยไปดูแลตัวเองดีกว่า เห็นแล้วเคืองลูกตาแทน’

คนตรงกลางที่เธอมองว่าสวยเด่นเอ่ยแหวะ สมุนอีกสองคนก็

หัวเราะคิกคักเป็นลูกคู่ก่อนจะพากันเดินไป

พริมพิซาบอกตัวเองว่าไม่ให้ใส่ใจเสียงนกเสียงกา แน่แน่นอนว่า เธอไม่เคยเก็บมาใส่ใจอยู่แล้ว

แต่จู่ๆ โบหน้าที่เพิกเฉยต่อทุกสิ่งก็เปลี่ยนเป็นเชิงขม เมื่อ เหลือบไปเห็นผ้าเช็ดหน้าผืนน้อยของตัวเองที่ส่งให้พี่ชายข้างบ้าน เมื่อครูนอนนิ่งอยู่ที่พื้น มีรอยเท้าเต็มไปหมด ไม่มีใครสนใจใยดี ไม่ต่าง กับเธอที่ยืนอยู่ตรงนี้

...

เฮือก!

คนร่างบางนอนกระสับกระส่ายไปมาก่อนสะดุ้งตื่นจากฝันร้าย เหงื่อโชกตัว หายใจแรงเหมือนเหนื่อยหอบ เจ้าตัวสะบัดศีรษะไล่ความ ผันที่ครอบงำ

บ้าจริง! เธอไม่ได้ฝันถึงมันมานานมากแล้วแท้ๆ แค่เพียงวันแรก ที่เธอกลับมาเมืองไทย ความฝันบ้าๆ นี้อยู่สุดสำหัตตามมาหลอกหลอน หญิงสาวลุกขึ้นเดินไปเปิดม่านและทอดตาออกไปที่คฤหาสน์หลังข้างๆ สะกดกลันอาการสั้นไปทั้งตัวพร้อมบอกตัวเองซ้ำไปซ้ำมาว่า ตอนนี เธอคือพริมพิซาคนใหม่ ไม่ใช่เด็กขี้เหร่และอ่อนแอคนเดิม ไม่ใช่อีก แล้ว...

เมื่อคืนว่าจะข่มตาลงได้ก็ผ่านไปคืน คืนหลับตาลง ครั้งใดฝันร้ายที่ตามหลอกหลอนเธอตั้งแต่ครั้งนั้นก็ผุดขึ้นมา แม้จะผ่าน มากกว่าสิบปีแล้ว แต่เธอยังจำได้แม่นย่ำราวกับเพิ่งเกิดเมื่อวาน เข้านี้ กว่าที่จะลุกออกจากเตียงจึงสายโด่งเกือบเก้าโมง แต่เพราะทุกคน เห็นว่าเธอเพิ่งเดินทางกลับมาจึงไม่มีใครมาปลุกให้ทวนใจ หลังจาก อาบน้ำแต่งตัวเสร็จ พริมพิซาก็ย้ายตัวเองมาที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง และ เมื่อเงยหน้ามาเห็นโบหน้าขีดเขียนของตัวเองผ่านกระจกก็แทบจะ

กรี๊ดร้องออกมา รีบประคบสารพัดครีมบำรุง

คติประจำใจของเธอคือ...ทุกครั้งที่ก้าวขาออกจากห้องนอน
ใบหน้าจะต้องสวยเป๊ะทุกองศาและทุกเวลา!

กว่าจะประทีนผิวเสร็จทุกขั้นตอนก็ผ่านไปอีกชั่วโมง เจ้าตัวถึง
จะยอมออกจากห้องพร้อมกับใบหน้าสวยเปล่งปลั่ง

“อ้าวยายพริ้ม เพิ่งตื่นไม่ใช่เหรอ จะออกไปไหนนะ” พิมรดา
ลูกสาวคนโตของบ้านวิศาลศิริร้องทักน้องสาว เมื่อเห็นอีกฝ่ายลงบันได
มาในสภาพแต่งองค์ทรงเครื่องจัดเต็ม ทั้งเสื้อผ้าและใบหน้าที่ถูกแต่ง
เติมจนโดดเด่นขึ้นไปอีก

พริ้มพิชาส่ายหน้าแล้วเดินมานั่งลงที่โต๊ะกินข้าวฝั่งตรงข้ามกับ
พี่สาว พร้อมกวักมือให้เด็กในบ้านตักอาหาร “เปล่านี่เจ้ ร้อนแบบนี้
ไม่กล้าออกไปไหนเลย แดดประเทศไทยนี่น่าจะต้มน้ำเดือด” ตอบ
พี่สาวแต่ไม่วายป่นกระป๋องกระป๋องต่อท้าย ทว่าก็ไม่เกินจริงสักนิด
เมื่อเช้าแค่เธอเปิดประตูไปรับลมที่ระเบียงก็เกือบจะผงะด้วยลมร้อน

คนฟังหัวเราะแล้วส่ายหน้าก่อนจะเอ่ยถาม “ที่เจ้ถามเพราะเห็น
เราแต่งหน้าแต่งตัวมาเต็มยศ ออย่าบอกนะว่าเป็นคือชุดอยู่บ้าน”

พิมรตามองน้องสาวที่สวมชุดจัมปีสูทตีไซส์เก้ ทั้งหน้าทั้งผม
เครื่องประดับมาเต็ม แม้จะไม่ได้ดูโอเวอร์แต่ก็ไม่น่าใช้ชุดที่ใส่นั่งเล่น
อยู่กับบ้านแน่ แต่กับน้องสาวเธออาจจะเป็นช้อยกเว้นก็ได้

พริ้มพิชายังไหล่ “คิปลุคอะ เจ้เคยได้ยินปะ เมื่อบังเอิญมีใคร
มาที่บ้าน เกิดมาเจอพริ้มปล่อยแก่หน้าโทรม เสียชื่อเสียง” เจ้าตัวทำหน้า
แหงนเหมือนเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย

แม้ว่าเธอไม่ได้กลับเมืองไทยมาหลายปี แต่ข่าวคราวความ
เคลื่อนไหวของเธอบนหนังสือกอสซิปไทยก็มิอย่างสม่าเสมอ ทั้ง
โฟนอินขอสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ ทั้งบินไปถ่ายภาพเธอถึงอเมริกาเพื่อ
มาลงคอลัมน์ก็มี ทำให้เธอไม่ห่างหายจากหน้าข่าวสังคมของที่นี่เท่าไร

แถมยังฮอตฮิตขนาดรั้งตำแหน่งสาวเปรี้ยวเฉียวแห่งยุคอย่างเหนียวแน่นหลายปีซ้อน ดังนั้นไม่มีวันที่เธอจะโถมซอมซ่อให้ใครได้เห็นเด็ดขาด!

“ตามสบายแล้วกัน” คนฟังพยักหน้า สีหน้าเอ็นดูแกมหมั่นไส้ พริ้มพิซาหัวเราะ ก่อนจะเอ่ยถามหาคนอื่นในบ้าน เพราะวันนี้เป็นวันหยุด แต่บ้านกลับเงียบเหมือนไม่มีใครอยู่

“ป้ากะม้าไปไหนอะจ้”

“ไปงานเพื่อนป้า อดลองรับตำแหน่งรัฐมนตรีอะไรสักอย่างนี้แหละ” พิมรตาตอบกว้างๆ เพราะบรรดาคนรู้จักของบุพการีมีมากจนจำไม่หวาดไม่ไหว

พริ้มพิซาพยักหน้ารับรู้เพียงแค่นั้น ก่อนจะจัดการกับอาหารหน้าตาน่ากินตรงหน้าอย่างอ่อยเอิร์ต ต้มดื่อกับรสชาติอาหารไทยแท้ที่เธอคิดถึง แม้ว่าอยู่ที่นู่นเธอจะเข้าร้านอาหารไทยบ่อย โดยเฉพาะช่วงแรกๆที่ไป แต่รสชาติความจัดจ้านก็ไม่เหมือนกับที่บ้านเรา

“อ่อยอะจ้” หญิงสาวพูดพลางเคี้ยวตุ้ยๆ บอกตัวเองว่าดเค็มงวดหนึ่งวัน พรุ้งนี้เธอค่อยเริ่มคุมอาหารจริงจังอีกรอบ เพราะถึงจะอ่อยแค่ไหน แต่เธอก็ไม่อยากกลับไปเป็นเด็กอ้วนตัวยักษ์เหมือนเมื่อก่อนอีกแล้ว

“อ่อยก็กินเยอะๆ”

พิมรตามองน้องสาวที่ตักอาหารเข้าปากแล้วยิ้มน้อยๆ แต่แววตาแฝงความกังวลที่บอกตัวเองไม่ได้เช่นกันว่าเรื่องอะไร ตั้งแต่ น้องสาวของเธอไปอยู่ทีอเมริกาคนเดียวตอนเด็กก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน แม้ว่าเธอจะไปเยี่ยมน้องปีละครั้งถึงสองครั้ง ทว่าทุกครั้งก็เห็นความเปลี่ยนแปลงที่มากขึ้นและชัดเจนยิ่งขึ้นทั้งรูปลักษณ์และนิสัย

การที่คนคนหนึ่งจะทุ่มเทเปลี่ยนตัวเองขนาดนี้ คงไม่แค้นมีเป้าหมายบางอย่าง ซึ่งเธอไม่รู้ว่าอะไร หวังว่าเธอคงแค่คิดมากไปเอง...

หลังจากมือส่าย พริมพิซาเลือกที่จะเดินเล่นย่อยอาหาร รอบบ้าน ไม่ลืมนมองผ่านรั้วไปยังบ้านข้างๆ พอดีกับที่รถสปอร์ตสีขาว เล่นออกจากโรงรถ ตาคู่เรือวเป็นประกายขึ้นมาวบหนึ่งขณะมองตาม ทำยรถคันหรูก่อนจะจางหายไป

ซาสองข้างเปลี่ยนทิศทางจากที่จะหลบร้อนเข้าบ้านเป็นเดินดิ่ง ไปบ้านข้างๆ แทน เธอเลือกที่จะใช้ประตูรั้วหน้าบ้านแทนประตูด้านข้างที่เปิดทะเลกันได้ ซึ่งถูกปิดตายมานานตั้งแต่ตอนนั้น!

คนร่างบางสะบัดหัวไล่ภาพวันเก่าที่ผุดขึ้นมาแล้วยื่นมือไปกด กริ่ง สักพักคนดูแลบ้านที่เธอไม่คุ้นหน้าก็เดินเข้ามาถาม เธอจึงบอก ชื่อและแจ้งความประสงค์ว่ามาพบเจ้าของบ้าน อีกฝ่ายโทร. เข้าไปหา คนด้านใน ไม่นานก็ยินยอมให้เธอเข้าไป

ทันทีที่เดินเข้ามาถึงตัวบ้าน หญิงสูงวัยแต่ยังสวยเหมือนอายุ สี่สิบต้นๆ ก็ออกมาต้อนรับถึงหน้าประตู สีหน้าดีใจปนตื่นตะลึง และ เมื่อเธอเดินเข้าไปใกล้ เจ้าของบ้านก็อ้าแขนรอรับ

“ตายแล้ว หนูพริมจริงๆ หรือลูก บ้าจ๋าแทบไม่ได้เลย คุณนาง นี่น่าดีใจจริง ไม่บอกเลยว่าหนูพริมกลับมาแล้ว” นาฏนิศา อัครคัจฉ์ เจ้าของบ้านผละออกจากแขก แล้วจ้องมองใบหน้าของหลานสาว คนโปรดตาไม่กะพริบ

พริมพิซาหัวเราะก่อนจะยกมือไหว้ “พริมเพิ่งกลับมาเมื่อวานเองคะ มาถึงกันอนสลบยาวเลย”

คนสูงวัยพยักหน้าแล้วจูงมือบางพาเดินเข้าบ้าน “แล้วนี่ก็ยังไฉเดินอ้อมหน้าบ้านมา ร้อนแดดไหม หือ”

พอถูกทักเท่านั้นละ คนที่เดินตากแดดมาพักใหญ่ถึงได้รู้สึกแสบ ร้อนผิว พริมพิซาพยักหน้าแล้วรีบเดินตามเข้าไปในบ้าน ขนาดเธอ ซิลมครีมกันแดดเอสพีเอฟห้าสิบมาแล้ว แต่ดูท่าจะไม่เพียงพอ นำ แปลก ทั้งที่แสงอาทิตย์เมืองไทยแรงออกขนาดนี้ แต่คนกลับมีค่านิยม

ชอบผิวขาวเหมือนหยวก...เจอแสงแบบนี้จะเอาอะไรมาขาว ขนาดเธอที่มีเชื้อสายจีน ตอนเด็กๆ วิ่งเล่นกลางแจ้งตามประสาเด็กทมิณยังตัวดำจนถูกล้อ

“ป้ามาออกไปข้างนอกคะ พรึ่มไม่อยากจะรบกวนคนอื่นเลยเดินมาเอง” พรึ่มพิชิตอบคำถามเจ้าของบ้าน ก่อนจะเอ่ยถามเมื่อกวาดสายตามองไปรอบๆ แล้วรู้สึกถึงความเงียบ “แล้วคุณลุงไม่อยู่หรือคะ”

ผู้สูงวัยส่ายหน้า “ออกไปตีกอล์ฟตั้งแต่เช้าแล้วลูก วันหลังหนูพรึ่มก็เข้ามาประตูข้างสิ ป้าให้คนถางหญ้าไว้ตลอด ไม่ต้องกลัวงูเงี้ยวเขี้ยวขอ”

พรึ่มพิชิตแค้นยิ้มก่อนจะหลุบเปลือกตา พยายามไม่นึกถึงภาพวันเก่าๆ แล้วยื่นของที่ติดมือมาให้เจ้าของบ้าน

“นี่คะของฝากคุณป้า” คนร่างบางยิ้มให้อย่างน่ารัก เธอเอาครีมบำรุงผิวสกัดจากสาหร่ายทะเลแคริบเบียนมาเป็นของฝาก อันที่จริงคือซื้อมาเพื่อมารดาสองกระดูก แต่พอนึกได้ว่าไม่มีของฝากมาให้คุณป้า จึงดอดเอาออกไว้หนึ่งกระดูก ถ้าเกิดมารดาติดใจ วันหลังเธอก็อยากให้เพื่อนส่งมาให้

นางนินศายิ้มหน้าบาน “ตายแล้วลูก ยังมีแก็ใจซื้อของมาฝากคนแก่ บุญรักษาลูก”

พรึ่มพิชิตยิ้มรับ นั่งอยู่คุยกับเจ้าของบ้านต่ออีกพักใหญ่ ขณะที่กำลังคุยอย่างออกรสก็มึนต้องสะดุ้งสุดตัว เมื่อสัมผัสกับความนุ่มนิ่มบางอย่างที่ขา เมื่อก้มลงมองก็เห็นสุนัขตัวใหญ่จ้องมองเธอตาแป๋ว

“เบลลี่?” พรึ่มพิชิตูทาน แต่เจ้าหมาตัวใหญ่ครางหึ่งๆ กระดิกหางเหมือนขานรับ

“หนูพรึ่มจำเบลลี่ได้ด้วยเหรอเนี่ย อ้อ จริงสิ ตอนเด็กเราชอบเล่นกับมันนี่เนอะ” เจ้าของบ้านเปรยแล้วมองอย่างเอ็นดูทั้งคนทั้งสัตว์สี่ขาตัวโต

หญิงสาวยิ้มก่อนจะเอามือลูบขนนี้มๆ ของหมาตัวใหญ่ที่อายุ
อานามพอๆ กับช่วงเวลาที่เธอจากเมืองไทยไป ตอนนั้นเจ้าเบลลี่ยัง
เป็นหมาเด็กที่ฉันไม่รู้ประสาอยู่เลย รอยยิ้มบนริมฝีปากอímค่อๆ จาง
เมื่อชื่อหนึ่งถูกเอ่ยออกมา

“เสียดายตาบัตย์ออกไปโรงพยาบาลก่อน ไม่งั้นคงจะได้เจอกัน
ตาบัตย์ต้องจำหนูไม่ได้แน่ๆ” นาฏนิศาพุดยิ้มๆ

คนฟังยิ้มเจื่อน วุบหนึ่งที่เจ็บชอกในอกจนต้องหลุบตา แน่ละ
เธอไม่เคยอยู่ในสายตาของพี่ชายข้างบ้านมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว
พริมพิชาสูดหายใจเข้าลึกก่อนจะเงยหน้าขึ้นมายิ้มพลางเอ่ยถามตาใส

“พี่บัตย์ไปทำงานหรือคะ”

“ใช่จ๊ะ พี่บัตย์เขาเป็นหมอ ช่วยคุณลุงคุณแม่ที่โรงพยาบาลนั่นละ
เมื่อกั้่งงานชั่วคราวกันอยู่ มีคนใช้ผ้าตัดด่วน ตาบัตย์เลยต้องรีบออกไป”
ถึงจะพูดอย่างนั้น แต่แววตาเมื่อเอ่ยถึงลูกชายคนเดียวก็ดูจะภูมิใจ
ไม่น้อย

“อ้อ พี่บัตย์เก่งจัง” ผู้เป็นแซกพุดพร้อมกั้บยกยิ้ม ก่อนจะแกลั้่ง
ทำเป็นดูนาฬิกา “ตายจริง พริมมีธุระ ถ้าั้่งพริมกลับก่อนนะคะ”

เจ้าของบ้านลูกขึ้นและยกมือรั้บไหว้หลานสาวคนโปรด “เอาไว้
วันหลังมาทานข้าวกับป้าสิ จะได้เจอกันชะะที”

พริมพิชาพยักหน้า ยกมูมปากขึ้นอย่างพอใจ “นั่นสิคะ จะได้
เจอกันสักที” ตาคู่สวยฉายแววมุ่งมาดบางอย่างก่อนจะจางหายไป

ซากลับพริมพิชาเลือกที่จะออกประตูด้านข้างซึ่งทะลุถึงสนาม
บ้านเธอแทน เพราะทนแสงแดดแผดเผาไม่ไหว พอเดินเข้ามาในบ้าน
ก็เห็นพี่สาวนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่ห้องนั่งเล่นจึงเดินไปหา

“ไปไหนมาละเรา”

คนร่างบางเดินไปทรุดตัวลงนั่งข้างๆ พี่สาว “ไปหาคุณป้านึศา”

“แน่ะ มาวันแรกก็ไปหาพี่ชายคนสนิทเลยนะน้องเจ้ คิดถึงมาก

เลยนะเนี่ย” พิมรดาแซว

เธอพอรู้บ้างว่าน้องสาวปลาบปลื้มพี่ชายข้างบ้านถึงขนาดลงทุนพับดาวใส่ขวดโหล แต่เธอไม่รู้จะทำไม้อยู่ ขวดโหลนั้นก็กลายเป็นเศษแก้วในเวลาต่อมา ก่อนที่น้องสาวของเธอจะตัดสินใจโยนบินไปเรียนต่ออเมริกายาวนาน ทั้งที่ตอนนั้นภาษาอังกฤษของเจ้าตัวยังไม่แข็งด้วยซ้ำ

ครั้งแรกที่เธอบินไปเยี่ยมน้องหลังจากผ่านไปสองปี ซึ่งเวลานั้นเธอจบมัธยมปลายพอดี น้องสาวคนเดียวของเธอแทบไม่เหลือเค้าเดิมจนเกือบจะจำไม่ได้ อีกทั้งบุคลิกท่าทางก็ราวกับเป็นคนละคน ก่อนนั้นเกิดอะไรขึ้นบ้างเธอไม่รู้ เพราะใช้เวลาไปกับการตีวงกลมเข้ามหาวิทยาลัย แต่พอเอ่ยปากถามก็ไม่ได้คำตอบ เธอจึงไม่อยากเข้าซ้ำ

พิมรพิษาแค้นหัวเราะแล้วส่ายหน้า “เปล่าค่ะ ทีหลังเจ้อ่าพูดแบบนี้คะ เดี่ยวคุณหมอบ๊อภัยเขาจะเสียชื่อเสียง” เธอเอ่ยประชดประชัน

คนเป็นพี่หัวเราะหึ ลูบผมน้องสาวอย่างเอ็นดู ก่อนชะงักไปเล็กน้อยเมื่อเห็นดวงตาคู่เขียวของคนพูดวาวโรจน์ขึ้นมา ก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว

“ถ้าพริมจะไปหากก็ไม่ใช่เพราะพิศวาสคนบ้านนั้นหรอกค่ะ แต่ถ้าอย่างอื่นก็ไม่แน่” คนพูดแก้มงกตัวเข้าออกอ้อนพี่สาวเหมือนหลบสายตา แต่ไม่นานก็รีบติดตัวออกแล้วร้องเสียงหลง “ว้าย หน้ายยับหมดเตี๋ยพริมลงมานะเจ้ ขึ้นไปพอกหน้าก่อน ตายๆ ลืมตัว”

เสียงเจ้าตัวค่อยหายไปเมื่อหญิงสาวเดินขึ้นชั้นบน พิมรตามองตามด้วยสายตาเป็นกังวล เธอไม่รู้ที่จู่ๆ น้องสาวเธอก็ร่ำร้องขอกลับมาเพราะคิดถึงบ้านจริงตามที่ปากว่า หรือมีอะไรอย่างอื่นซ่อนอยู่

พริมพิซาที่นั่งกึ่งนอนบนโซฟาตัวสวยในห้องนอน ใบหน้า

งามพอกด้วยมาสก์โคลนภูเขาไฟ เปิดเพลงคลอเบาๆ สร้างบรรยากาศ
ขณะที่เจ้าตัวหลุดเข้าไปอยู่ในวงค์

เมื่อสิบกว่าปีก่อนที่เธอยังเป็นเด็กประถมเล่นสนุกตามวัย พี่สาว
คนเดียวที่เคยวิ่งเล่นด้วยกันก็คร่ำเคร่งเพื่อสอบเข้าโรงเรียนมัธยม
ชื่อดัง ทั้งเรียนพิเศษและติวเข้ม จนไม่มีเวลามาเล่นเรื่อยเปื่อยกับเธอ
เหมือนก่อน เด็กหญิงพริมพิซาในวัยสิบขวบก็เข้าใจเป็นอย่างดีและไม่
งอแงเอาแต่ใจ

วันหนึ่งขณะที่วิ่งเล่นอยู่ข้างบ้าน มือสองข้างถือขนมที่มารดา
ซื้อมาฝาก แต่อยู่ๆ ก็มีบางอย่างวิ่งเข้าใส่ ด้วยความตกใจจึงกระโดด
หนี เป็นเหตุให้ขนมในมือร่วงลงพื้น ตาคู่เรียวเล็กมองอย่างเสียดาย
เมื่อเห็นคู่กรณีคือเจ้าหมาตัวน้อยกำลังกินอย่างเอร็ดอร่อย

‘บ๊อๆ’

พริมพิซาทำหน้าเบ้ใส่เจ้าตูบที่ทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ว่ากำลังแย่งของ
โปรดของเธออย่างชัดใจ ขณะนั้นเองก็มีเสียงดังข้ามรั้วมาจากอีกบ้าน
‘เบลลี่มานี่ เข้าไปบ้านคนอื่นทำไม’

เจ้าของหมาร้องเรียกลูกหมาของตัวเองที่มุดรั้วเข้าไปยังบ้าน
หลังข้างๆ เมื่อเดินมาถึงประตูเล็กที่เชื่อมกันระหว่างสองบ้านก็เห็น
ลูกหมาของตัวเองที่เพิ่งได้เป็นของขวัญวันเกิดจากญาติฝั่งแม่ อยู่กับ
เด็กตัวกลมที่เขาเคยเห็นหน้าบ่อยๆ เพราะนอกจากอยู่บ้านข้างกันแล้ว
มารดาของเขากับมารดาของอีกฝ่ายยังสนิทสนมกันไม่น้อย

‘หมาพี่ป๊อหรือคะ’ เด็กตัวกลมเงยหน้าถามพร้อมเบะปาก

ป๊อพยักหน้าก่อนจะถือวิสาสะเปิดประตูรั้ว แล้วเดินผ่านเข้า
มาในอาณาเขตบ้านของเพื่อนบ้าน เมื่อเข้ามาใกล้ ถึงเห็นว่าลูกหมา
ของตัวเองกำลังเคี้ยวบางอย่างหยับๆ จากเศษที่เห็นพอเดาได้ว่าคง
เป็นขนม

‘เจ้าตัวนี่มันชื่อเบลลี่ เพิ่งจะห้าเดือน ยังชน สอนไม่ฟัง’ เจ้าของ
ทำหน้าหน่าย แต่ริมฝีปากกระบายรอยยิ้ม ‘เบลลี่แย่งขนมพรีมเทรอ’

พริมพิซาสายหน้า ‘เปล่า แต่เบลลี่วิ่งพรวดเข้ามา พรีมตกใจ
เลยทำขนมโตเกียวหล่น แล้วก็อย่างที่เห็น’ ตาเรียวเล็กมองขนมพลาง
ทำหน้าจ้อย

เด็กตัวโตยิ้มแล้วลูบหัวอีกฝ่ายอย่างใจดี ‘เดี๋ยวพุงนี่พี่ซื้อมาคืน’
‘จริงหรือคะ พี่ปฎิใจดีจัง’ พริมพิซาในวัยสิบขวบกระโดดร้อง
อย่างดีใจ ฉีกยิ้มกว้างจนตาหยี

อีกฝ่ายหัวเราะหึๆ แล้วก้มลงคุยกับลูกหมา

นี่คือจุดเริ่มต้นความประทับใจของพริมพิซาที่มีต่อพี่ชายข้าง
บ้าน...

ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูทำให้หญิงสาวตื่นจากภวังค์ พริมพิซาจึงมา
รับคำในลำคอแล้วลอกแผ่นมาสก์บนใบหน้าออก ค่อยๆ เช็ดและบำรุง
ตามสเตปก่อนจะปรับสีหน้าให้เป็นปกติ เมื่อเดินผ่านโตะเครื่องแป้งก็
ฉีกยิ้มใส่กระจก หันซ้ายหันขวาจนมั่นใจว่าไม่มีอะไรขาดตา จึงเปิด
ประตูห้องออกมา เป็นจังหวะเดียวกับที่คนเรียกทำท่าจะรัวเคาะอีกที

“ทราบแล้วค่ะ พรีมพอกหน้าอยู่เลยตอบไม่ได้ เดี่ยวหน้าย่น”
พริมพิซาบอกแล้วยิ้มเฉล่

พิมรตาทำปากเบ้ สายหน้าเหมือนหน่าย “ป้าม៉ากลับมาแล้ว”

คนเป็นน้องพยักหน้าแล้วเดินตามลงมา พอเห็นพ่อกับแม่ นั่งอยู่
ที่โตะอาหารก็ยิ้มแฉ่งเดินเข้าไปหา

“นอนเพิ่งตื่นรีไรเงา ตาบวมๆ”

ป้าเมศเอ่ยทักลูกสาว ฝ่ายภรรยาหันขวับไปมองค้อนพลางเอ็ด
เสียงเซียว

“คุณอย่าไปทักลูกสิ เดี่ยวคืนนี้ก็มีสก์หน้าปวดหน้าไม่ต้องหลับ

ต้องนอนกันพอดี”

ปาเมศหัวเราะ พึมพวาพลอยหัวเราะตาม แต่คนที่ถูกพาดพิงมองค้อนตากลับ

“ไม่ขนาดนั้นซะหน่อย” พริมพิซาบอกพลางทำหน้ามุ่ยแล้วนั่งลงข้างมารดา เมื่อเห็นเด็กกรีบใช้กำลังตักข้าวใส่จานก็รีบร้องห้ามเสียงหลง “ไม่ต้องๆ มือเย็นพริมไม่กินคาร์โบไฮเดรต”

ซินานางส่ายหน้าทันควัน “ไม่ได้ ยังไงก็ต้องกิน เมื่อวานม้ายอมเพราะเราบอกว่าอิมมาตั้งแต่นบนเครื่อง แต่วันนี้มาไม่ยอมแน่ กินเข้าไปเถอะยายพริม ดูอย่างยายพิมซิ ไม่เห็นจะอ้วนเลย”

‘แล้วเจ้าเคยอ้วนเหมือนพริมเมื่อไหร่ล่ะ’

พริมพิซาเห็นสายตาดุๆ ของมารดาก็ทำได้แค่พยักหน้า ไม่วายต่อรองว่าครึ่งทัพพี เมื่อผู้เป็นแม่พยักหน้าตบแค้นๆ เจ้าตัวจึงถอนหายใจ

“พุ่มนี้คุณพินิศาชวนบ้านเราไปทานข้าวเย็นด้วยกัน คุณไม่ติดธุระอะไรใช่ไหมคะ”

ซินานางหันไปถามสามี

ปาเมศนึกตารางตัวเองแล้วส่ายหน้า

“ถ้าช่วงเย็นผมว่าง”

คุณผู้หญิงของบ้านพยักหน้า ก่อนจะหันไปมองลูกสาวคนเล็กที่ไอโซลก

“แฉึกๆ ว่าไงนะม้า” พริมพิซาที่กำลังดื่มน้ำสลัดหน้าดำหน้าแดง ยกทิชชูเช็ดปากพัลวันแล้วรีบเอ่ยถามเหมือนไม่แน่ใจสิ่งที่ได้ยิน

“บ้านนู้นชวนไปทานข้าวเย็น เห็นบอกวันนี้พริมเอาของฝากไปให้ เลยจะเลี้ยงขอบคุณ” ซินานางขยายความ

“อย่างนี้เอง ไม่เสียแรงที่เดินตากแดดไปหา” คนตัวบางพึมพำเมื่อมารดาหันมามองก็ส่งยิ้มน่ารัก “พริมแค่เกรงใจคุณป้าล่ะคะ”

พริ้มพิชาบอกพลางเก็บสีหน้ายินดีให้แนบเนียนที่สุด แต่มุมปากไม่วาง
ยกขึ้นอย่างห้ามไม่ได้ ไม่คิดว่าโอกาสจะมาถึงมือเร็วขนาดนี้
‘จะได้เจอกันสักทีนะคะพี่ป๊อญ...’

2

‘พีปัดย์ ปริมอยากไปดูหนัง พาปริมไปหน่อยนะคะ’ เด็กสาว
ตัวกลมยี่ม้ออนจนตาปิดพลงเขย่าแขนพี่ชายคนสนิท

วันนี้เป็นอีกวันที่เด็กหญิงปริมพิชามาขลุกอยู่ที่บ้านอัครควัจน์ นับ
ตั้งแต่สุนัขวัยซนของบ้านนี้หลุดไปที่บ้านเธอเมื่อเดือนก่อน ปริมพิชา
ก็ยกระดับความสนิทสนมกับพี่ชายข้างบ้านโดยไม่รู้ตัว อาจเป็นเพราะ
เธอไม่เคยมีพี่ชาย และอีกฝ่ายก็ตามใจเธอแทบจะทุกครั้ง รวมถึง
นาฏนิตา มารดาของปัดย์ที่เอ็นดูเธอราวกับลูกแท้ๆ ทำให้เธอชอบ
ไปเล่นที่บ้านหลังนี้พอๆ กับบ้านของตัวเอง

‘พีนัดเพื่อนไปเตะบอลตอนเย็น’ ปัดย์ส่ายหน้า แต่มีรอยยิ้มติด
ริมฝีปากเหมือนจะแกล้ง และคนฟังก็หน้าอห้นที่ที่ได้ยินประโยค
ปฏิเสธกลายๆ

‘ปริมชวนพีปัดย์ไปดูหนังตอนนี้ สองชั่วโมงหนังก็จบ ต่อให้รถ
ติดกลับมาถึงบ้านอย่างมากที่สุดสามป้ายสี่ พีปัดย์ไปเตะบอลตั้งทุ่ม’
ปริมพิชาน้ำมุ่มบอกร้อยอย่างไม่ยอมแพ้ แถมคาดคะเนเวลาคว่าๆ ให้
เสร็จจสรพ

ปัดย์หัวเราะ ขี้ผมคนพูดจนเสียทรงด้วยความหมั่นได้ แล้ว
ทำท่าลอยหน้าลอยตาไม่ตอบตกลง

‘พริ้มจะฟ้องคุณป้าว่าพี่บ๊วยไม่ยอมพาไป’ พริ้มพิซาบอกเสียง
นิ่งๆ แต่ตาเรียวเล็กเป็นประกาย หลายครั้งที่เธอยกคุณป้ามาอ้างเพื่อ
เอาแต่ใจ เพราะรู้ว่าอย่างไรนาฏนิกาก็ต้องเข้าข้างเธอจนบ๊วยแกล้งว่า
เธอบ่อยๆ ครั้งนี้ก็เช่นกัน

บ๊วยโคลงศีรษะ เพราะเขาเดาไว้แล้วว่าเด็กตัวกลมต้องยก
มารดาเขามาอ้าง แล้วก็เป็นแบบนี้จริงๆ

‘ยกแม่พี่มาชู้ตลอด แม่พี่ให้ท้ายจนเหลือแล้วเนี่ย’ คนตัวโตบ่น
กระปอดกระแปด

แม้พริ้มพิซาไม่ได้เป็นเด็กหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู แต่ด้วยนิสัย
ซื่ออ่อนและช่างเอาอกเอาใจ ก็ทำให้ทั้งบิดาและมารดาของเขาหลง
เด็กสาวอย่างจัง บางครั้งถึงกับเปรยว่าอยากมีลูกสาว แต่มารดาเขา
มีบุตรยาก จึงไม่มีลูกสาวมาเซยชมอย่างที่ตั้งใจ พริ้มพิซาเลยขึ้นแทน
เป็นลูกสาวนอกไส้คนโปรดที่แม่แต่เขายังห้ามขัดใจ

บ๊วยไม่วายต่อรอง

‘ชวนพิมไปด้วยสิ หน้านั้นสอเสร็จแล้วนี่’

คนร่างสูงเดาะลิ้นพูดเหมือนไม่ใส่ใจนัก แต่พริ้มพิซารีบพยัก
หน้าเห็นด้วย

‘จริงด้วย เดี่ยวพริ้มชวนเจ้ไปด้วยดีกว่า’ พุดจบเด็กสาวก็วิ่งต้อ
ออกจากบ้าน ไม่ทันเห็นแววตาระยิบระยับจากอีกคน

‘หนูพริ้มรีบวิ่งไปไหนลูก แล้วเย็นนี้มากินข้าวกับป้ารีเปล่าจ๊ะ’
นาฏนิกาก็เดินออกมาจากครัวทันเห็นหลังไวๆ ของหลานสาวคนโปรด
ก็รีบร้องถาม

พริ้มพิซาเป็นเด็กสติใส ช่างพูดช่างเอาใจจนเธอกับสามเ็นดู
ส่วนเจ้าลูกชายเองก็เหมือนน้องสาวคนนี้ไม่แพ้กัน แต่ปากหนักชอบทำ
น้องหน้างอแง เพราะเจ้าตัวบอกว่าจะตกดี นาฏนิกาส่ายหน้ากับความ
คิดของลูกชาย

‘ท่านคะ พรึมอยากทานต้มพะไล้ฝีมือคุณป้า’ เด็กสาวตัวกลม
หันบอกพลางยิ้มกว้างจนตาที่เล็กอยู่แล้วแทบจะปิด ก่อนจะโดน
ลูกชายตัวจริงส่งเสียงล้อเลียน

‘แค่นี้ยังอ้วนไม่พอรีไถงายพรึม เดียวโตเป็นสาวลดไม่ลง กลายเป็นพะไล้แทนแม่เลย หึ?’

เด็กสาวตัวกลมพองลมที่แก้มอย่างชัดใจ ‘พีบัตย์ยุง’ พรึมพิชชา
ว่าหน้ามู๋ หันหลังจะออกก๊ว๊ง ทุ๊กแหว่เสียงหัวเราะของพี่ชายข้างบ้าน
‘แกลั้งน้องอีกแล้วตาบัตย์ เดียวเถอะ’

เด็กหนุ่มร่างสูงบอกก๊ว๊วหัวเราะ ‘ผมพูดเรื่องจริงนี่ครับ ตอนเด็ก
ตัวกลมๆ ก็น่ารักหรรก แต่เป็นสาวแล้วลดไม่ลงโดนเพื่อนล้อแน่ โอ๊ย!
แม่หยิกผมทำไมเนี่ย หลานคนโปรดแต่ะไม่ได้เลยนะ’

‘สมน้ำหน้าพีบัตย์’ คนร่างกลมหันไปแลบลิ้นปลิ้นตากลก่อนจะ
ฉีกยิ้มกว้างประจบคนสูงวัย แล้ววิ่งลอดตัวเข้าไปอาณาเขตบ้านตัวเอง

...

ไม่ใช่แค่ครั้งนั้น แต่ยังมีอีกหลายเรื่องราวที่ทำให้พรึมพิชชาในวัย
เด็กหลงใหลพี่ชายข้างบ้านผู้ใจดี ถึงขนาดมานะบากบั่นจนสอบติด
โรงเรียนมัธยมเดียวกับบัตย์ นั่นคือจุดเริ่มต้นที่เธอนึกออก และโดยไม่รู้
ตัว ไม่รู้ว่าเมื่อไรกันที่หัวใจของเธอซึมซาบสิ่งเหล่านี้จนกลายเป็นความ
ผูกพัน กลายเป็นรักฝังใจ

‘คนนั้นไง พีแอรินที่เขาวักกักกักกับพีบัตย์’

พอเข้ามาเรียนมัธยมได้ไม่เท่าไร ก็ได้ยินเสียงลือเสียงเล่าอ้าง
ถึงพี่ชายข้างบ้าน จึงได้รู้ว่าพี่ชายข้างบ้านของเธอเป็นคนดังของ
โรงเรียนและฮอตขนาดมีสาวๆ ระดับดาวโรงเรียนหมายตา รวมถึง
แอริน ดาวของชั้นเรียนที่กำลังถูกพุดถึง

‘ไม่จริงน่า...’ ความปวดหนึบในอกที่ได้รับในตอนนั้นเองที่ทำให้

เธอรู้ตัวว่าหลงรักพี่ชายข้างบ้านเข้าให้แล้ว และเหตุผลนี้ก็เพียงพอที่จะทำให้พริ้มพิชิตั้งตัวเป็นแฟนพันธุ์แท้ของบัตย์จนถูกหลายคนเขม่นแต่ก็ไม่ทำให้เธอเปลี่ยนความตั้งใจ เพราะขนาดเจ้าตัวยังไม่ว่าอะไร เธอก็ไม่จำเป็นต้องสนใจคำคนอื่น

ตั้งแต่นั้นมา เด็กตัวกลมจึงทำหน้าที่เป็นทั้งไม้กั้นหมาและสตอล์กเกอร์ติดตามพี่ชายข้างบ้านระหว่างที่อยู่โรงเรียน ส่วนเวลาอยู่บ้านก็เป็นน้องสาวแสนเอาแต่ใจเหมือนเดิม

‘พี่บัตย์ไปซื้อของให้คุณบ้าง’ พริ้มพิชาที่วิ่งมาดักรอยังตึกมัธยมปลายออกปากชวน เนื่องจากในวันหยุดที่จะถึงนี้เป็นวันเกิดของคุณป้าสุดที่รัก และมีปาร์ตี้ภายในครอบครัวอัครวิทย์ ซึ่งแน่นอนว่าพริ้มพิชาเป็นหนึ่งในนั้น

หนุ่มร่างสูงลงบันไดมาเห็นร่างกลมๆ ที่คุ้นเคยก็เดินยิ้มกว้างเข้ามาหา มือใหญ่ขยี้ผมนิ่มจนยุ่งเหียงไปหมด พริ้มพิชาทำหน้าที่อยู่และเลิกคิ้วถามย้า

‘ไปสิ พริ้มคิดริยงจะซื้ออะไร’ บัตย์เอ่ยถาม แล้วหันไปโบกมือให้เพื่อนเป็นเชิงบอกว่าเดี๋ยวตามไป เห็นสีหน้าเพื่อนที่มองมามีนัยบางอย่างก็ขมวดคิ้ว ก่อนจะเลิกสนใจเมื่อคนข้างๆ หันมาตอบ

‘ซื้อผ้ากันเปื้อนดีกว่า’ พริ้มพิชาตอบตามที่คิด และได้ยื่นอีกฝ่ายหัวเราะลั่นเลียน

‘ไม่ฟังเรื่องกินอีกแล้ว เมื่อไหร่จะผอมนะเรา ไหนว่าเข้ามัธยมแล้วจะลดน้ำหนัก’ บัตย์ยักคิ้ว แกล้งมองตั้งแต่หัวไล่ลงมาแล้วส่ายหน้า

‘พริ้มไม่ได้พูดสักหน่อย แล้วนี่ก็ไม่เรียกอ้วน เขาเรียกมีอันจะกินต่างหาก’ เด็กสาวตัวกลมยกไหล่

บัตย์พยักหน้า เลิกต่อล้อต่อเถียง เพราะเวลาพูดเรื่องนี้เถียงอย่างไรก็ไม่มีความชนะสักที พริ้มพิชามีข้ออ้างมาตอบได้เขาได้เสมอ

‘ตามใจเราละกัน อ้วนเป็นตุ่มโดนล้อ ออย่ามาวิ่งหลบหลังพี่แล้วกัน’

สาวน้อยร่างกลมส่ายหน้าตึกตึกเหมือนปล่อย่านไม่เข้าหู คน
พูดเลยถอนหายใจ เปลี่ยนเรื่องคุย

‘แล้วพิมไปด้วยกันไหม’

‘นั่นสิ’ คนถูกถามขมวดคิ้ว เพิ่งนึกได้ว่าตัวเองยังไม่ได้ถาม
พี่สาว ‘พริมลืมถามเจ้ แต่คงไปด้วยกัน’ พูดจบก็ยิ้มฉีกฟันขาว

‘โอเค เราก็กลับไปเรียนได้แล้ว’ ปถัยหัวเราะแล้วโยกศีรษะบาง
ไปมาก่อนจะเดินหมุนตัวกลับไปทางเดินตึกมัธยมปลาย

พริมพิซาเดินฮัมเพลงกลับห้องเรียนอย่างอารมณ์ดี แม้จะเป็น
อีกครั้งที่ปถัยถามถึงพี่สาวของเธอ แต่อารมณ์ดีใจที่จะได้ไปกับชายหนุ่ม
ที่เธอหลงรักจึงไม่ได้คิดอะไรมาก

มูทิตาเห็นหน้ายิ้มแย้มของเพื่อนก็ออกปากทัก “อารมณ์ดีเชียว
นะพริม” เธอเป็นคนเดียวที่รู้ว่าเพื่อนแอบหลงรักพี่ชายข้างบ้าน เธอ
ไม่นึกแปลกใจที่เพื่อนเธอจะหลงรักเขาหัวปักหัวปำ ความใจดีที่ปถัย
มอบให้เพื่อนรักนั้น แม้แต่เธอที่เป็นคนนอกยังมองว่ามันพิเศษกว่า
คนอื่น ๆ นับประสาอะไรกับเจ้าตัว...

คนถูกแซวพยักหน้าแก้มแดงเรื่อ ดุน่ารักไปอีกแบบ แม้คนส่วน
ใหญ่จะมองว่าเพื่อนเธอทั้งอ้วนทั้งดำ แกรมยังมีสิ่วเกรอะกรัง แต่ถ้าว่า
กันตามจริง พริมพิซาเพียงอวบกว่าสมัยนิยม ผิวกร้านคล้ำแดดเพราะ
ชอบเล่นตากแดดมาตั้งแต่เด็กและไม่ดูแลตัวเอง อีกทั้งอยู่ในวัย
ฮอริโมนเปลี่ยนแปลง สิวกับรอยแผลจึงถือเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าเพียง
พริมพิซาดูแลตัวเองบ้างก็คงมีใบหน้าเนียนใสได้ไม่ยาก เพราะเจ้าตัว
มีผิวละเอียดตามประสาคนเชื้อสายจีน ดังนั้นหากมองข้ามสิ่งเหล่านี้
ความสดใสของเพื่อนก็เป็นเสน่ห์อันทำให้ใครที่รู้จักก็อดเอ็นดูไม่ได้

แต่...เพราะพริมพิซาทำตัวสนิทสนมกับปถัย หนุ่มคนดังของ
โรงเรียนแบบไม่แคร์สื่อ จึงทำให้มีคนเขม่นไม่น้อยเช่นกัน

‘วันนี้พี่ป๊อจะพาไปไหนล่ะ’ มูทิตาเอ่ยปากถามอย่างรู้ทัน
พริมพิชาก็ยิ้มกว้างแล้วหันไปตอบเพื่อนทั้งที่รอยยิ้มยังติดอยู่บน
ริมฝีปาก ‘ไปชื่อของขวัญให้คุณป้า’

คนฟังพยักหน้ารับรู้ และเมื่อเห็นอาจารย์เดินเข้ามาในห้องเพื่อ
สอนวิชาถัดไปก็เดินกลับไปนั่งที่นั่งของตัวเอง ปล่อยให้คนอื่นยิ้ม
ตาลอยเพื่อฝันอยู่ในโลกสี่ขมพู่

โลกของพริมพิชามหุรอบแต่ดวงอาทิตย์ที่ชื่อป๊อเท่านั้น เธอ
มีความสุขที่ได้อยู่ใกล้ๆ พี่ชายข้างบ้านโดยไม่สนใจสายตาใคร ไม่สนใจ
คำพูดดูถูกว่ากล่าวจากใคร ถ้านั่นไม่ใช่คำพูดของผู้ชายที่เธอหลงรัก
ต่อให้ว่ากล่าวเสียดแทงให้เจ็บซ้ำแค่ไหน เธอก็ไม่คิดจะใส่ใจ

ทุกวันของพริมพิชามาผ่านไปอย่างแสนสุขที่ได้อยู่ใกล้พี่ชายที่เธอ
รัก แต่ไม่นานความสุขนั้นก็พังทลายลงต่อหน้าต่อตา...

‘ยายน้องอ้วนนั่นมาอีกแล้ววะป๊อ น้องมันชอบแก ชื่อฉันทิ’
ขณะที่เธอยืนรอป๊อที่หน้าห้องเหมือนทุกวัน ก็ได้ยินเสียงใคร
บางคนในกลุ่มของเขาพูดขึ้น ตามมาด้วยเสียงให้แซว วันนี้เธอมีขนม
มากกว่ารองของโปรดของป๊อมาฝาก เธอจึงรีบมาหาอีกฝ่ายในช่วงพัก
กลางวัน เพราะกลัวหากเก็บไว้นานขนมจะเสียรส

‘โวะ ไร้สาระน่าพวกแก’

คนถูกพาดพิงหัวเราะหึ พริมพิชาก็พ่นลมหายใจอย่างโล่งอก
‘ฉันเห็นด้วยกับไอ้เทพวะ แต่น้องมันก็กล้านะ เป็นฉันคงไม่กล้า
เสนอหน้าให้ไอ้ป๊อเห็นหรอก’

‘ทำไมวะ’

‘หนึ่งหน้าระดับแก แล้วดูหน้าน้องมัน’ เสียงเงิบหายไปพัก
ก่อนจะดังขึ้นอีกรอบ ‘หรือจริงๆ แกชอบเด็กนี่วะ’

คนฟังชะงักก็ก้ม เธอไม่ได้สะเทือนใจกับคำสบประมาทรูปลักษณ์
เพราะรู้ตัวอยู่แล้วว่าไม่ใช่คนที่ดูดีแบบใครๆ แต่คำถามที่ตามหลัง

ต่างหากที่ทำให้เอาคนฟังใจเดินตึกตัก ถึงจะบอกตัวเองว่าไม่คาดหวัง แต่ก็อดลุ่นไปกับคำตอบไม่ได้ ริมฝีปากอิมเม้มแน่นรอฟังคำตอบ

‘เออวะ เห็นเด็กนี่ตามแกไปทุกที่ แกไม่ยับบน ทั้งที่แกโลกสวนตัวสูงแท้ๆ’

เด็กสาวชะโงกหน้ามองเข้าไปในห้องเพราะเห็นว่าเสียงสนทนาเจียบลง แต่ไม่ทันจะได้เห็นใคร เสียงคุ่นเคยก็ดังขึ้นเสียก่อน

‘ฉันชอบพิม!’

เหมือนสายฟ้าฟาดลงกลางใจ ร่างทั้งร่างซาไม่มีความรู้สึกทำได้เพียงกะพริบตาถี่ๆ ให้อู่ว่าเธอไม่ได้ฝัน ความเจ็บปวดที่มาจากไหนก็ไม่รู้ถ้าโดยจันต้องใช้มือยึดผนังเป็นที่รับน้ำหนักแทนขาสองข้างซึ่งไร้เรี่ยวแรง

‘ถึงว่าสิ โห มาแผนสูงนี่หว่า เข้าทางน้องเพื่อจับพี่ กับต้นนี่มันร้ายเว้ย สงสารน้องเขานะ จะรู้ตัวไหมเนี่ยว่าถูกใช้เป็นสะพาน’

กริ่ง ๆ...

คนร่างบางสะดุ้งตื่นเพราะเสียงโทรศัพท์ที่กรี๊ดร้อง ตาคู่สวยกะพริบถี่ เมื่อเอามือลูบใบหน้าตัวเองถึงรู้ว่าซุ่มไปด้วยน้ำตา ความเจ็บปวดในวันนั้นเธอยังสัมผัสได้ชัดเจนราวกับเพิ่งเกิดขึ้น หัวใจวูบไหวเหมือนมีบางอย่างมาถ่วงเอาไว้ ไม่ต่างกับเมื่อสิบปีก่อนที่เหตุการณ์เกิดขึ้น มือบางยกขึ้นกุมหน้าอก พยายามหายใจให้เป็นปกติ เธอฝันถึงเรื่องนี้มาสองวันติดกัน...

แม้จะบอกตัวเองว่าชินชากับทุกอย่าง แต่จริงๆ แล้วเธอก็แค่ฝังกลบมันไว้ลึกสุดใจ แต่เมื่อถึงคราวที่เธออ่อนแอ เรื่องราวในอดีตก็ตามมาตอกย้ำให้ต้องเจ็บปวดอีก พริมพิซาเอ๊ะมคว่าโทรศัพท์บนหัวเตียงขึ้นมากดรับ เวลานี้มีเพียงคนเดียวที่โทร. หาเธอ

“ฉันฝันร้าย” พริมพิซากรอกเสียงเจือเสียงหอบลงไปตามสาย

“เรื่องเดิม?” ปลายสายถามกลับมาเหมือนเดาได้ ไม่มีความ
ประหลาดใจในน้ำเสียง

พริมพิซาพยักหน้าแทนคำตอบ แม้ว่าอีกฝ่ายจะไม่เห็น แต่ด้วย
ความที่ผูกพันกันมานานจึงรู้ว่าทางนั้นคงเดาได้

“ฉันไม่อยากเป็นแบบนี้เลย ทำไมฉันถึงฝันถึงมันอีก ฉันไม่
เข้าใจ” พริมพิซาบอกเสียงสั้นๆไปซ้ำมา ได้ยินเสียงปลอบโยนแว่ว
มาตามสาย แต่กลับเข้าไม่ถึงคนฟัง

ตาคู่สวยเหม่อมองออกไปในความมืด หลังจากวันนั้นเธอก็พา
ตัวเองออกจากวงโคจรของดวงอาทิตย์ที่เจิดจ้า แต่ครั้งใดที่เผลอมอง
ไปยังแสงสว่างนั้นก็พาให้ทรมานจนต้องมีน้ำตา

‘ฉันชอบพิม!’

แค่คิดถึงก็เจ็บปวด เธอรู้ว่าตัวเองใจไม่แข็งพอที่จะเห็นคนที่เธอ
รักทั้งสองคนรักกัน แค่จินตนาการภาพของสองคนที่เหมาะสมกัน
ยิ่งกว่าอะไร หัวใจเธอก็ร้าวราน

ถ้าเพียงแต่คนที่ป๊อปปี้มีใจเป็นคนอื่น เธอคงลงสนามแข่งขัน...

ถ้าเพียงแต่การที่ป๊อปปี้สนิทสนมกับเธอจะไม่ใช่แค่การหลอกใช้
เธอเป็นสะพาน เธอคงยิ้มออกมากกว่านี้...

ถ้าเพียงแต่เธอรักผู้ชายที่ชื่อป๊อปปี้หน่อยลง เธอคงไม่อ่อนแอ
เหมือนที่เป็น...

สุดท้ายเธอก็เลือกวิธีของคนซี้ซลาด ตัดสินใจไปเรียนต่อที่
อเมริกาโดยให้เหตุผลเพียงว่า เธออยากเรียนรู้ภาษา นุพการีดีใจจน
มองข้ามความผิดปกติที่เกิดขึ้น เธอเลือกที่จะออกจากอ้อมกอดของ
ครอบครัวไปดินแดนที่เธอไม่รู้จักใคร ช่วงเวลาที่ยากลำบากทั้งหมด
เป็นสิ่งที่เธอคาดไว้อยู่แล้ว แต่เธอก็เลือกที่จะไป...เพื่อสร้างเกราะให้
ตัวเอง

วันแรกไปถึงที่นั่น โฮสต์ที่เธอไปอยู่ด้วยก็มารับที่สนามบินและ

แนะนำให้รู้จักกับ ‘สกาเล็ต’ เพื่อนชาวอังกฤษที่มาอาศัยอยู่กับโฮสต์เช่นกัน ช่วงแรกที่อยู่ที่นั่นเธอยังปรับตัวไม่ได้ ทั้งภาษาที่ไม่คุ้นเคยและความอ้างว้างที่ไม่เคยสัมผัส ทำให้เธอถอดใจอยากกลับบ้านเมืองไทยไม่รู้กี่หน แต่เมื่อนึกถึงใบหน้าของใครบางคนที่ต้องเผชิญหน้าหากกลับมา ก็ทำให้มีแรงฮึดต่อไป อย่างน้อยอยู่ที่นั่น ถึงจะเหงาแต่เธอก็ไม่เจ็บปวด

เวลาผ่านไปหลายเดือนเธอเริ่มปรับตัวได้ และเข้าคอร์สเรียนภาษา กว่าภาษาจะเข้าที่เข้าทางก็กลายเป็นว่าเธอเรียนช้ากว่าเพื่อนรุ่นเดียวกัน

สกาเล็ตเป็นเพื่อนคนแรกของเธอที่นั่น สกาเล็ตพยายามเข้ามาทำความรู้จักเธออย่างไม่ย่อท้อ แม้ในช่วงแรกเธอจะไม่มีมิตรกับใครเท่าไร ด้วยความที่สกาเล็ตเป็นคนอัธยาศัยดีและมีเพื่อนมากมาย จึงทำให้เธอพลอยมีเพื่อนไปด้วย คันหนึ่งเธอฝันร้าย ร้องไวยวายจนสะดุ้งตื่นกลางดึกและสกาเล็ตเป็นคนลุกขึ้นมาปลอบ เธอจึงหลุดปากเล่าเรื่องราวที่เป็นสาเหตุให้เธอต้องข้ามน้ำข้ามทะเลมาไกลถึงอเมริกา เพื่อนสาวที่โตเกินวัยจึงจับเธอแปลงโฉมครั้งใหญ่ โดยมีเพื่อนคนอื่นในชั้นร่วมด้วยช่วยกัน

ทุกๆ เข้าเธอจะถูกปลุกขึ้นมาวิ่งตั้งแต่หกโมงจนถึงเจ็ดโมง จากนั้นก็เข้าโรงยิมของแจ็กกี้ แพนหนุ่มของสกาเล็ตในเวลานั้นแล้วจึงไปโรงเรียน ขณะอยู่ที่โรงเรียนเพื่อนๆ ในชั้นก็จะคอยจับตาดูการกินของเธอ ทั้งแฮมเบอร์เกอร์ เฟรนช์ฟรายส์ และจังก์ฟู้ดทั้งหลายเป็นสิ่งต้องห้ามไปโดยปริยาย ไม่เพียงแค่นั้น สกาเล็ตยังขอให้มิสเกรซ อาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งเคยเป็นนางงามมาช่วยฝึกบุคลิกและการวางตัวให้เธออีกด้วย ตอนเย็นกลับบ้านเธอก็ต้องควบคุมอาหารไปพร้อมกับดูทีวีช่องแพชั่น ระหว่างนั้นเธอก็ต้องเข้าพบจิตแพทย์เพื่อบำบัด คนที่นั่นมองว่าการเข้าพบจิตแพทย์เป็นเรื่องธรรมดา ไม่จำเป็นต้องเป็น

ผู้ป่วยโรคจิตเหมือนที่เมืองไทยเข้าใจ กว่าสองปีเธอถึงกลายเป็นคนใหม่ที่มั่นใจในรูปร่างและหน้าตาตัวเอง

แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่กล้าออกเดทกับผู้ชายคนไหน บุคลิกของเธอทำให้ผู้ชายธรรมดาไม่กล้าเข้าหาเท่าไร คนที่เข้ามาส่วนใหญ่จะเป็นหนุ่มฮอตของโรงเรียน แต่เพราะภาพของใครบางคนที่ยังฝังใจ เธอจึงปฏิเสธทุกคนที่เข้ามาโดยให้เหตุผลว่า ‘ไม่ดีพอ’ ทั้งที่จริงๆ แล้วคำนี้เป็นแค่เกราะกำบังตัวเองเท่านั้น

จนกระทั่งจบไฮสกูล เธอตัดสินใจเรียนต่อด้านบริหารที่นั่นเพราะยังไม่พร้อมที่จะกลับเมืองไทย เธอย้ายออกจากบ้านของโฮสต์ไปอาศัยอะพาร์ตเมนต์กับสกาเล็ตที่ใกล้มหาวิทยาลัย ทันทีที่เรียนจบสกาเล็ตก็บินกลับประเทศตัวเอง เพราะพบรักใหม่ระหว่างกลับไปเยี่ยมบ้านเกิด เหลือเพียงเธอที่ตัดสินใจอยู่ที่อเมริกาต่อจนจบปริญญาโท

ระหว่างที่เธออยู่ที่นั่น ทั้งป้าม้าและพี่สาวต่างก็บินไปหาบ่อยครั้ง โดยเฉพาะพี่สาวที่ไปเยี่ยมปีละสองครั้ง จนช่วงหลังที่บิดาเริ่มวางมือจากงาน และพี่สาวเข้ามาดูแลแทนจึงเริ่มห่างๆ ไป แต่ถึงอย่างนั้นข่าวคราวของพี่ชายข้างบ้านก็ยังมีมาเข้าหูเป็นระยะ ทั้งที่เธอไม่ได้อยากรู้ให้เจ็บปวด

‘จำพี่ป๊อได้ไหมลูก ตอนนี้เป็นคุณหมอลแล้ว หล่อเชียว’

‘พี่ป๊อเรียนต่อเฉพาะทางแล้วนะลูก เห็นว่าจะเป็นหมอศัลย์ตามคุณลุง’

‘นี่ไง พี่ป๊อที่อยู่ข้างบ้านเรา ลูกคุณป้านาคาที่พี่มิมชอบไปเล่นด้วยบ่อยๆ ตอนนั้นพี่มิมติดพี่ป๊อหนีบเชียว’

คนพูดหัวเราะเมื่อเอ่ยแซวถึงความหลัง ไม่ได้สังเกตสีหน้าของคนฟัง และไม่เพียงแค่ว่าพูด ยังมีรูปภาพประกอบที่ถูกยัดใส่มือ เธอปฏิเสธไม่ได้ว่า นายแพทย์ป๊อ อัคควัจน์ ดูดีหมดจดทุกกระเปียดนี้วสมคำเล่าลือ ทั้งรูปร่างสูงใหญ่และใบหน้าหล่อเหลาที่ส่อเค้ามาตั้งแต่

แตกเนื้อนุ่ม แต่สิ่งที่น่าโมโหคือ แม่เธอพยายามไม่ใส่ใจข้อมูลเหล่านั้น ทว่ากลับจำมันได้ขึ้นใจ

หลังจากจบปริญญาโท เธอได้รับเชิญเข้าทำงานที่บริษัทแห่งหนึ่งที่เคยฝึกงานระหว่างเรียน ตอนแรกเธอตัดสินใจจะอยู่ทำงานที่นี้ต่อ แม้ว่าสมาชิกในบ้านต่างก็ห้ามเป็นเสียงเดียวกัน แต่เพราะเธอยังซื้ขาดเกินกว่าจะกลับมาในที่ที่เธอมีอดีตอันเจ็บปวด จนกระทั่งเดือนก่อนที่สกาเล็ตบินไปหาเธอที่อเมริกา

‘พรีมมี ยูจะหนีทั้งชีวิตไม่ได้หรอกนะ พ่อแม่ยูก็อยู่ที่ไทย ไม่มีทางที่ยูจะไม่กลับบ้านยูตลอดชีวิตได้หรอก’

‘ยูไม่คิดถึงบ้านยูหรือ อย่าให้คนคนเดียวมีอิทธิพลกับชีวิตยูขนาดนั้นเลย ยูเป็นคนใหม่แล้ว เชื่อไอสิ ยูทำได้’

หลังจากที่สกาเล็ตบินกลับอังกฤษ เธอก็ครุ่นคิดอยู่หลายวันก่อนจะตัดสินใจบินกลับไทย สร้างความตื่นเต้นดีใจให้คนในครอบครัวอย่างมาก ทำให้เธอรู้ว่าตัวเองคิดไม่ผิดที่กลับมา ไม่มีที่ไหนเหมือนบ้านอย่างที่สกาเล็ตบอก

“เฮ้ พรีมมี ยังอยู่ในสายริเปลา”

พริมพิซาสะดุ้งโหยง หอบหายใจแรงเหมือนเพิ่งวิ่งร้อยเมตร ทั้งที่ไม่ได้เคลื่อนไหวร่างกาย อีกครั้งแล้วที่เธอเผลอจมอยู่กับเรื่องราวในอดีต

“อือ” คนร่างบางตอบรับเสียงแผ่ว ได้ยินเสียงถอนหายใจมาตามสาย

“อย่าไปกลัวอดีต อย่าไปยอมแพ้มัน เชื่อกันในตัวเองนะพรีมมี ตอนนี้อยู่สวย ยูเก่ง ยูต้องมันใจ” เสียงใสจากปลายสายบอกเหมือนเรียกกำลังใจ

พริมพิซาพยักหน้ากับปลายสายอีกครั้งแม้ไม่เห็นหน้า แต่อีกฝ่ายคงรับรู้ได้

“แต่อย่างที่เราเคยบอก ถ้าผู้ชายเข้มแข็งแล้วมองย้อนกลับ ผู้จะคิดได้ว่ามันไม่ใช่ความผิดของป๊อปปี้เลยสักนิด”

คนฟังไม่ได้ตอบอะไรออกไป หลังจากคุยต่ออีกไม่เท่าไรก็ต้องวางสาย เพราะได้เวลาที่สกาเล็ตต้องออกไปทำงาน ตาคู่สวยเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างครุ่นคิด

มันเป็นความผิดของป๊อปปี้หรือที่มองข้ามลูกเปิดขี้เหร่อย่างเธอผู้ชายคนนั้นผิดตรงไหนที่เลือกจะมองพี่สาวเธอที่สวยงามกว่าเธอที่เป็นเด็กผู้หญิงตัวอ้วนกลม ตลอดมาที่เธอโทษว่าเป็นความผิดของป๊อปปี้ นั่นเพราะจริงๆ แล้วเธอแค่เป็นคนขี้แพ้ ผิดหวังจนต้องหาคคนมาเป็นแพะรับบาปเพื่อลดความเจ็บปวดในใจ

พຽ່ງนี้เธอต้องเผชิญหน้ากับคนที่เป็นอดีตอันเจ็บปวด ถึงเวลานั้นเธอคงบอกตัวเองได้ว่าอะไรคือสิ่งที่เธอต้องการ

เพียงแค่คิดว่าต้องเจอกับใครคนนั้น...เธอก็ไม่ยอมให้ถึงพຽ່ງนี้เลย

3

อยู่ติดบ้านได้แค่วันเดียว พริมพิชาก็โทร. นัดเพื่อนเก่าอย่างมุกิตาออกมาเดินเล่นที่ห้างสรรพสินค้าเพื่อเปิดหูเปิดตาตามข้ออ้างที่บอกกับเพื่อน นับเป็นการเจอกันครั้งแรกหลังจากไม่ได้เจอนานหลายปี จะว่าหลายปีก็ไม่ถูกนัก เพราะตอนมุกิตาไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่อเมริกาทั้งคู่ก็นัดเจอกันอยู่บ่อยๆ ครั้งนี้เรียกว่าเป็นการเปลี่ยนสถานที่ถึงจะถูก พริมพิชาเหลือบมองนาฬิกาข้อมือเรือนแพงเห็นว่าใกล้ถึงเวลานัดหมายจึงรีบเดินจ้ำ แต่ไม่ทันไรเสียงโทรศัพท์มือถือที่พี่สาวถอยมาให้หมาดๆ ก็ดังขึ้น มือบางความหนาที่มาของเสียงในกระเป๋าสะพายก่อนจะกดรับ

“ว่าไงยายตา ฉันมาถึงแล้ว” เธอกรอกเสียงทักทายไปตามสายบอกรวดเดียว ไม่รอให้อีกฝ่ายถาม

“แฮ่ๆ ฉันติดธุระอยู่ คงอีกสักชั่วโมงน่าจะไปถึง” ปลายสายตอบกลับมาเสียงอ่อย

พริมพิชาลอกตา “ยะ ไม่ต้องรีบ แต่ฉันรออยู่” พุดจบก็หัวเราะร่วน

ปลายสายบ่นอุบอิบก่อนจะวางสายไป

เมื่อมีเวลาเรื่อยเปื่อยอีกเป็นชั่วโมงกว่ามุกิตาจะมาถึง พริมพิชา

จึงมองหาร้านกาแฟ ตั้งใจว่าจะไปนั่งรอเพื่อน แต่ตาดันมองไปเห็นร้านหนังสือเข้า เจ้าตัวจึงเปลี่ยนทิศทาง ไหนๆ ก็ผ่านมาแล้ว อับเดตแพซันเมืองไทยเสียหน่อย จะได้ไม่ตกกระแส คิดได้ดังนั้นก็เลยเข้าร้านหนังสือที่กินบริเวณกว้างถึงสองชั้น มีหนังสือแทบทุกประเภทให้เลือกจุใจ เมื่อเข้ามาในร้านก็กวาดตามองหาหนังสือที่ต้องการ เห็นนิตยสารทั้งในและต่างประเทศวางเรียงอยู่มุมหนึ่งก็เดินดิ่งเข้าหา ได้สายตามองอยู่นานกว่าที่จะหยิบแมกกาซีนหัวดัง หน้าปกเป็นดาราทไทยที่เธอคุ้นหน้าเพราะโกอินเตอร์ขึ้นมาเปิดดู

หลังจากเปิดได้ไม่กี่หน้า เจ้าแม่แพซันจากเมืองบ๊ิกแอปเปิลก็สายหน้า

‘หือ ผ่าหนาแบบนี้ มาใส่เมืองไทยได้รึอนตายเน่’

‘ซัมเมอร์เขาต้องใส่เสื้อผ้าสีสดใส แล้วนี่อะไร เอิร์ทโทนเน้นสีเข้ม ดูดแสงเต็มๆ ขึ้นใส่คงรึอนตาย’

‘แพซันประเทศนี้เมืองนี้ประหลาดแบบนี้หมดเลยรึไรง’ เจ้าตัวบ่นในใจ หยิบนิตยสารเล่มแล้วเล่มเล่าแล้ววางลงอย่างไม่ถูกใจ จนมาถึงเล่มหลังๆ ที่พอเข้าท่า พริมพิซซาจึงหยิบมาดู ตั้งใจจะซื้อไปนั่งอ่านต่อที่ร้านกาแฟ เพราะรองเท้าส้นสูงของเธอไม่อำนวยความสะดวกเป็นชั่วโมงเท่าไรนัก

ขณะที่หมุนตัวจะหันหลังกลับก็ชนเข้ากับคนที่เดินผ่านมาพอดี พอดี หญิงสาวเสียจังหวะจนเซ แต่โชคดีที่เอื้อมจับคู่กรณีไว้ได้ทันจึงไม่ล้มให้ได้ாய แต่เสียงโครมของหนังสือหลายเล่มที่คู่กรณีถือมาซึ่งร่วงกองอยู่กับพื้นก็เรียกสายตาคอนในร้านได้ไม่น้อย ทว่าเมื่อเห็นว่าเป็นอุบัติเหตุหนังสือร่วงหล่นที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งก็ละความสนใจ หันกลับไปทีหนังสือตัวเองเหมือนเดิม

พริมพิซซามองหนังสือเล่มหนาที่หล่นระเกะระกะพื้นด้วยสีหน้าทิ้งปนสยของทีหนังสือแบบนี้มีคนอ่านอยู่จริง นั่นเพราะขนาดของ

หนังสือแต่ละเล่มหาชนิดที่ว่าแค่เห็นก็ไม่กล้าเปิดอ่าน *Harrison's Principles of Internal Medicine* อีกเล่มก็ *Schwartz's Principles of Surgery* แค่อ่านชื่อขยี้จนเหงื่อ

“คุณ” เสียงคนที่เธอหมุนตัวไปชนเอ่ยเรียกพร้อมแรงสะกิด ก่อน
จะเพิ่มระดับเป็นเขย่า

พริ้มพิชาถึงได้เงยหน้าขึ้นมอง ทันทีที่เห็นหน้าคุณกรณิซัดๆ ก็
ทำเอาซาบไปทั้งร่างเหมือนถูกไฟชอร์ต เธอผงะถอยหลังเหมือนเห็น
ผี...ให้ตายเถอะ โลกกลมจนน่ารังเกียจ ใบหน้าแบบนี้ให้ตายเธอก็ไม่มี
วันลืม

‘บ๊อย อัครวิจน์’

พริ้มพิชาคลื่นน้ำลายเอือกแล้วขยับออกห่างอัตโนมัติ พยายาม
ควบคุมร่างกายไม่ให้สั่นเพราะความหวาดหวั่นที่ไม่รู้สาเหตุเข้ามาเกาะ
กุมจิตใจ อีกฝ่ายเยียบตามเข้ามาถามสีหน้าเป็นกังวล

“คุณเป็นอะไรเปล่า”

คนถูกถามส่ายหน้า จับจ้องใบหน้าหล่อที่จำได้ขึ้นใจแล้วแค้น
หัวเราะทั้งที่ไม่มีอะไรน่าขัน...ก็แค่ใครบางคนดูเหมือนจะจำเธอไม่ได้
เพราะคนอย่างเธอไม่น่าจดจำอยู่แล้ว ไม่เห็นต้องรู้สึกอะไรสักนิด

‘แล้วความรู้สึกแปลบในอกเมื่อครู่คืออะไร’

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึกแล้วค่อยผ่อนออก บอกตัวเองว่า
เธอไม่ใช่เด็กอ่อนแสนซื่อคนเดิม ตอนนี้เป็นพริ้มพิชาที่เต็มไปด้วย
ความมั่นใจในรูปร่างหน้าตา จะไม่มีใครมาทำให้เธอหวั่นไหวได้อีก
ใบหน้าสวยเซ็ดหน้าขึ้นอย่างถือดี

ทั้งที่เมื่อคืนเธอตระหนักแล้วว่าไม่ใช่ความผิดอะไรของคนตรง
หน้าสักนิดที่ไม่สนใจเธอ แต่เมื่อเจอกันจริงๆ...ท่าทางที่อีกฝ่ายไม่มี
วีแววว่าจะจำเธอได้ ทั้งที่เธอไม่เคยลืมความเจ็บปวดในวันเก่าแม่สัก
วัน ความน้อยใจจากไหนไม่รู้ก็ปะทุขึ้นมาจนเจ็บหน้าอก พริ้มพิชาเลือก

ที่จะไว้วายกลบเกลื่อนอาการห้วนไหว

“เดินยังไงไม่ดูทาง ถ้าฉันเป็นอะไรขึ้นมาใครจะรับผิดชอบ”

คนพูดเ้มปากแน่น แม้จะรู้ว่าตัวเองเป็นฝ่ายผิด แต่เมื่อถ้อยคำต่อว่าออกจากปากไปแล้วก็เรียกคืนไม่ได้ อีกฝ่ายหรีตา ขมวดคิ้วหน้าก่อนจะเอ่ยตอบเสียงเรียบ

“ผมเดินทางตรง คุณต่างหากที่ถอยหลังมาชนผม แต่เอาเถอะ ถ้าคุณสบายใจอย่างนั้นผมก็ไม่เถียง” พูดจบชายหนุ่มก็ก้มลงหยิบหนังสือที่หล่นขึ้นมาถือไว้

ยิ่งเห็นท่าทางนิ่งเฉยไม่ยี่หระ ความซุ่นเคื่องในใจเหมือนถูกกววนขึ้นมาจนซุ่นคลั้ก คนร่างบางเซ็ดหน้าท่าทางเอาเรื่อง

“คุณพูดยั้งกับผู้หญิงได้ยังไง”

“ผมว่าผมไม่ได้พูดอะไรหยาบคายรุนแรงหรือกล่าวโทษคุณเลย ถ้าคุณไม่ได้ร้อนตัวไปเอง” บัถย์พูดสีหน้าเรียบเฉย มองอีกฝ่ายที่ตั้งหน้าตั้งตาเถียงกับเขาอย่างจริงจังแล้วก็ถอนหายใจ “ผมมีธุระไม่มีเวลามาเล่นกับเด็กไม่รู้จักโตแบบคุณหรือก” พูดจบก็ทำท่าจะหันหลังเดินออกไป ถ้าไม่ติดมือบางที่คว้าแขนเขาไว้

เพียงแค่อีกฝ่ายอ้าปาก ยังไม่ทันพ่นคำต่อว่าให้สมใจ ชายหนุ่มก็ซึ้นวพลางกวาดตามองรอบๆ

พริมพิซาหุบปากจับ ท่าทางฮึดฮัดอยากจะกรีดร้องไว้วาย แต่ไม่อาจทำได้ตั้งใจ ได้แต่มองแผ่นหลังของคู่กรณีทีเดินไปที่แคชเชียร์อย่างเจ็บใจ ความแค้นเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ

‘บัถย์ อັคควัจน์! แล้วเราจะได้เห็นดีกัน’

“ซู้ด...”

พริมพิซาดูต่น้ำผลไม่เย็นเฉียบเข้าปากอีกใหญ่ เพื่อบรรเทาความร้อนในใจ ใบหน้าสวยยังคงบึ้งตึงไม่คลาย

“ใจเย็นๆ พรึม” มูทิตาที่เพิ่งมาถึงนั่งลงฝั่งตรงข้าม บอกเพื่อน
พลางกวักมือเรียกพนักงานมาส่งเครื่องดื่มให้เพื่อนอีกแก้ว เมื่ออีกต่อนที่
เธอโทร. มาถามว่าอีกฝ่ายรออยู่ตรงไหน เพื่อนรักก็ใส่มาชุดใหญ่ กว่าจะ
จะยอมสงบให้ถามต้นสายปลายเหตุได้ก็ผ่านไปหลายนาที่ เธอจึงบอก
ให้เพื่อนรออยู่ที่เดิมและเป็นฝ่ายเดินมาหา

“จะให้ใจเย็นได้ไงเล่า” พรึมพิซาเถียงหน้าบูด

มูทิตาหัวเราะ “สรุปว่าแกบังเอิญเจอพีบีถัยสุดหล่อของแก” คน
พูดทำเป็นไม่สนใจสายตาค้อนขยับของเพื่อนสาว เมื่อเธอใส่คำแสดงความ
เป็นเจ้าของเสรีจสรพ

“ไม่ใช่ของฉัน” พรึมพิซาเถียงทันควัน

“นั่นแหละ เหมือนกัน แกเคื่องที่เขาจำแกไม่ได้” มูทิตาพูดต่อ
อย่างรู้ทัน แล้วก็หัวเราะอีกหน “โถ ยายพรึม แกอายุเท่าไรแล้ว แก
ไปอยู่อเมริกาตั้งแต่เด็ก เขาจำแกไม่ได้มันแปลกตรงไหน ตอนฉันเจอ
แกครั้งแรก ฉันยังแทบช็อก” คนที่เคยมีประสบการณ์ตรงรีบออกตัว
แทน

เธอจำได้ว่าวันที่นัดเจอพรึมพิซาครั้งแรกหลังจากไม่ได้เจอกัน
เกือบห้าปีที่หน้าร้านหนังสือแถวๆ มหาวิทยาลัยตอนเธอไปเรียนต่อ
ที่อเมริกา เธอชะงักชะง้อหาเพื่อนที่บอกว่ายืนรออยู่แต่ก็ไม่เห็น จน
กระทั่งอีกฝ่ายมาสะกิดถึงรู้ว่าสาวสวยที่ยืนอยู่ใกล้ๆ คือเพื่อนตัวเอง
ตอนนั้นเธออึ้งไม่น้อย ใครจะเชื่อว่าเด็กผู้หญิงตัวอ้วนลิมเต็มหน้าจะ
กลายเป็นสาวสวยแข่งจนคนมองเหลียวหลังขนาดนี้

“ไม่รู้เว้ย” เจ้าตัวทำอารมณ์เสียกลบเกลื่อน

มูทิตามองแล้วยกมูมปาก “แกแค่น้อยใจที่เขาจำแกไม่ได้ต่าง
หาก และที่แกน้อยใจนั้นเป็นเพราะพีบีถัยยังมีความสำคัญกับแกอยู่”
บอกเพื่อนรักพร้อมรอยยิ้มเอ็นดู เพื่อนเธอก็แค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ทำ
เป็นเข้มแข็ง ทั้งที่จริงแล้วเปราะบางจากอดีตที่เจ็บปวด จึงเลือกที่จะ

หนีและปิดกั้นตัวเอง

คนที่เริ่มคล้อยตามสายหน้าแล้วบอกเสียงแข็ง “พอเลย เลิกพูดเรื่องนี้ดีกว่า”

มุกิตายักไหล่ “ก็ตามใจแกแล้วกัน” ถึงจะพูดแบบนี้แต่ก็ยังไม่วายพิมพ์ลายน้อยๆ ให้อีกคนได้ยิน “หนีอะไรหนีได้ หนีหัวใจตัวเองนี่ลำบากนะ ทั้งหนีทั้งหลอกตัวเอง เห็นอ่อนนะพริ้ม”

คนฟังสายหน้า แกวตที่สั้นไหวเปลี่ยนเป็นวาวโรจนขึ้นมา “ไม่มีใครหนีอะไรทั้งนั้นแหละ ฉันก็อยู่ของฉันแบบนี้ ไปขอปกป้องกันดีกว่า อย่าพูดเรื่องนี้ให้เสียอารมณ์เลย” พริ้มพิซาพูดแล้วก็ลุกขึ้นเดินนำออกจากร้าน

มุกิตามองเพื่อนด้วยความเป็นห่วงแล้วลุกขึ้นเดินตามคนที่ผ่นทำเป็นสติ

‘เห็นแล้วก็หนีอายนะ!’

ปัทย์ อัศวฉวี ทายาทเจ้าของโรงพยาบาลวัฒนา โรงพยาบาลเอกชนอันดับต้นๆ ของประเทศ ขับรถออกจากห้างสรรพสินค้ามุ่งหน้ากลับโรงพยาบาลเพื่อเคลียร์งานต่อ วันนี้เขาไม่ได้อยู่เวรและนี่คือครีมนอกที่ได้หนังสือจึงออกมาที่ห้างใกล้กับโรงพยาบาล แต่เมื่อจัดการธุระเสร็จก็ไม่ใช่ว่าจะตรงกลับบ้านได้เลย เพราะมีเอกสารกองโตรอเขาอยู่ การควมตำแหน่งทั้งหมดและผู้บริหารก็ทำให้เหนื่อยเป็นทวีคูณ แต่เขาก็เลี่ยงไม่ได้ เพราะไม่เช่นนั้นหน้าที่นี้ก็จะถูกโยนกลับไปบิดา

ระหว่างทางกลับโรงพยาบาล โทรศัพท์เขาก็มีสายเข้ามา เห็นเบอร์ที่โทรบนหน้าจอก็รู้สึกแปลกใจไม่น้อย แต่ก็รีบตอบลูททุและกดรับ

“ว่าไงครับแม่” ปัทย์ตอบรับปลายสาย

“วันนี้ไม่มีงานด่วนไอ้หนุ่มลูก แม่ถามคุณก็อ้ยแล้ว” ผู้เป็นแม่

เอ่ยถามเหมือนดักคอ

คนถูกถามได้แต่พยักหน้าเนือย ก็เล่นโทร. ไปถามผู้ช่วยของเขา
มาแล้ว เขาจะตอบอะไรนอกเหนือจากนี้ได้อีก “ครับ แม่มีอะไรรีเปล่า”
ชายหนุ่มถามออกไปทั้งที่ไม่ต้องเดาก็รู้ว่ามิแน่ เพราะไม่อย่างนั้น
มารดาคงไม่โทร. หาเขาเร่งด่วน

“เย็นนี้กลับมาทานข้าวที่บ้านนะ หนูพริมกลับมาแล้ว แม่เลย
ว่าจะเลี้ยงฉลอง เมื่อเช้าแม่ลืมบอกปดีย์” ปลายสายพูดน้ำเสียงฟังดู
อารมณ์ดีไม่น้อย

ปดีย์เลิกคิ้ว “พริม? พริมไหนครับ” เขาจำได้ว่าคนในครอบครัว
และวงศาคณาญาติไม่มีชื่อนี้ หรือเขาจำผิด ไม่ทันจะหาคำตอบให้
ตัวเองก็ได้ยินปลายสายหัวเราะสดใส จนอดสงสัยไม่ได้ว่ามีอะไรดีนัก
กระทั่งอีกฝ่ายตอบกลับหัวเราะ

“ก็หนูพริมลูกสาวคนเล็กของน้านางที่เคยติดหนึบกับเราตอน
เด็กๆ ไง จำน้องไม่ได้แล้วมั้ง”

รถแลบไปวูบหนึ่ง โชคดีที่เขาไม่ได้ขับมาด้วยความเร็วจึงไม่
เสียหลัก ปดีย์กะพริบตาถี่ๆ ควบคุมรถให้อยู่ในเส้นทางก่อนจะตอบ
รับปากมารดา อีกฝ่ายเมื่อได้คำตอบที่พอใจก็วางสายไป แต่คนที่
รับปากยังเหม่อลอยครุ่นคิด

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าลึกๆ เขาดีใจที่น้องสาวข้างบ้านกลับมา หลัง
จากที่อยู่ๆ เจ้าตัวก็ตีตัวออกหากโดยไม่รู้สาเหตุ และไปเรียนต่อต่าง
ประเทศแบบไม่บอกกล่าวทั้งเขาและมารดาที่เอ็นดูอีกฝ่ายไม่ต่างกัน
เป็นเวลากว่าสิบปี แรกๆ ที่อีกฝ่ายไม่อยู่เขาก็อดเหงาไม่ได้ เพราะปกติ
มีอีกคนเหมือนเป็นเงาตามตัว แม้จะไม่ได้เอ็นดูไปมากกว่าน้องสาว
แต่ความผูกพันที่มีก็ทำให้เขาวูบไหวงแปลกๆ

‘พีปดีย์ใจดีจัง’ เสียงใสของเด็กสาวตัวกลมที่เกาะแขนอยู่แหงน
หน้าขึ้นมองเขาตาเป็นประกาย เมื่อเห็นเขาเอาลูกชิ้นให้เจ้าตูบหน้า

โรงเรียน

‘เราคิดไปเองมากกว่า’ บัณฑิตหัวเราะแล้วขยี้หัวคนถามจนหน้ามูย อีกมือก็โยนลูกขึ้นให้เจ้าตูปที่มองตาเป็นประกาย เพราะจำได้ว่าเขาซื้ออาหารมาให้บ่อยๆ ‘ใครๆ ก็ทำ’ เขาบอกพลางรูดลูกขึ้นจนหมดไม้แล้วจึงเดินไปล้างมือ

‘วันนี้พรีมอยู่ท่าเวร พี่บัณฑิตะบอลใช้ใหม่คะ รอพรีมกลับด้วยนะ’ เด็กสาวอ่อนเสียงอ่อน ยิ้มจนตาที่ตื้ออยู่แล้วแทบจะปิด
ปึน!

เสียงแตรรถจากด้านหลังทำให้บัณฑิตหลุดออกจากภวังค์ เงยหน้าขึ้นมองสัญญาณไฟเห็นว่าไฟเขียวมาได้สักพักแล้วจึงรีบออกรถ

เมื่อกลับเข้ามาถึงโรงพยาบาล ยังไม่ทันจะได้นั่งพัก ปารินหรือก้อย ผู้ช่วยวัยเกือบสี่สิบก็ยกแฟ้มที่รอให้เขาเซ็นมากองไว้บนโต๊ะ และบอกคร่าวๆ ว่าแต่ละแฟ้มมีรายละเอียดอย่างไรบ้าง เขาพยักหน้าเรื่อยๆ เพราะไม่ต่างกับวันอื่นๆ เท่าไร ก่อนที่อีกฝ่ายจะเดินออกไป

เขานั่งก้มหน้าก้มตาตรวจงานจนแฟ้มที่กองสูงมากยุบลงไปจนเหลืออยู่ไม่กี่แฟ้ม ช่วงเวลาที่ละสายตาจากงานก็เผลอนึกไปถึงคำพูดของมารดา

‘ก็หนูพรีมลูกสาวคนเล็กของนางานที่เคยติดหนึบกับเราตอนเด็กๆ ใจ จ้าน้องไม่ได้แล้วมั้ง’

ยอมรับว่าพอห่างกันไปนานๆ ใบหน้าของอีกฝ่ายก็เริ่มเลือนราง แต่สิ่งที่จำได้ติดตามคือรอยยิ้มสดใส ไม่รู้ว่าพรีมพิซาในวันนั้นกับวันนี้จะต่างกันมากน้อยแค่ไหน

บัณฑิตสะดุ้งระส่ำระสายคิด แค่นคนข้างบ้านไม่มีอะไรให้เขาต้องตื่นตื่นสักนิด คิดได้ตั้งนั้นก็หยิบแฟ้มงานที่ค้างอยู่มาเปิดอ่านก่อนจะตวัดปากกาลงชื่ออนุมัติ ไม่นานแฟ้มงานที่เหลือก็พร้อมจนหมด แต่ยังไม่ทันจะได้พักสายตา ก็มีเสียงเคาะประตูอย่างรีบร้อน

“คุณหมอมะ มีคนไข้ด่วน อุบัติเหตุรถชน ตอนนี้อยู่ที่ห้องผ่าตัด ค่ะ คุณหมอมีเงินกำลังวางยาสลบค่ะ”

ปัดย์พยักหน้า ไม่รอช้า เพราะเวลาแต่ละวินาทีย่อมหมายถึงชีวิตคนเจ็บ หมอหนุ่มร่างสูงลุกขึ้นหยิบเสื้อกาวน์ที่พาดอยู่มาคลุมแล้ว เดินออกจากห้องไป

ห้องรับแขกบ้านอัครวัจนีได้มีโอกาสต้อนรับครอบครัว

วิศาลศิริอย่างพร้อมหน้า เจ้าของบ้านชายหญิงออกมาต้อนรับขับสู้ แยกคนสำคัญ และปักหลักนั่งคุยราวกับไม่ได้เจอกันมานาน ทั้งที่เจอหน้ากันตามงานสังคมอยู่บ่อยครั้ง

“หนูพรีมเป็นไงบ้างลูก ตอนแรกที่ป้าเขาบอกว่าแทบจำหนูไม่ได้ ลุงไม่อยากจะเชื่อ แต่พอเจอเอง ฮ่าๆ นี่ถ้าไม่บอกลุงก็จำไม่ได้นะ สวยผิดหูผิดตา” นายแพทย์อติศรเอ่ยทักทายหลานสาวที่เคยเอ็นดูกัน ตั้งแต่ยังเด็กเจือรอยยิ้มเอ็นดูไม่คลาย

พริมพิชาก็ยิ้มขึ้นแล้วประนมมือไหว้ “ขอบคุณค่ะคุณลุง กว่าจะได้มาแบบนี้หมดไปแพงเหมือนกัน”

คนฟังหัวเราะร่วน นางานิสาก็เป็นฝ่ายเอ่ยถามบ้าง “แล้วตอนนี้ หนูพรีมไปช่วยหนูพิมทำงานที่บริษัทหรือลูก”

“ยังเลยค่ะ เห็นว่าแกเพิ่งกลับมาเลยอยากให้พักก่อน ถ้าเจ้าตัวพร้อมค่อยให้ไปทำงาน ฝันใจมากๆ เดี่ยวบินกลับไปนู่นอีก คราวนี้ตามไม่กลับมาแน่ๆ” ชินานางเป็นฝ่ายตอบให้แทนแล้วหันไปค้อนลูกสาว

“ม่่าก็ พรีมเป็นคนแบบนั้นที่ไหนเล่า” พริมพิชากะเง้อกระงออด แล้วหันไปตอบเจ้าของบ้านที่ยิ้มเอ็นดู “อาทิติย์หน้าพรีมกะว่าจะเข้าไปช่วยเจ้อยู่เหมือนกันค่ะ อยู่บ้านเฉยๆ เริ่มเบื่อ ว่าแต่เจ้เถอะจะให้พรีมทำตำแหน่งอะไร บอกไว้ก่อนนะว่าพวกบัญชีหรือไอทีนี่ พรีมไม่ทำ

เด็ดขาด” เจ้าตัวบอกพลางทำหน้าที่แหงประกอบคำพูด

“เอาน่า มีก็แล้วกัน รับรองถูกใจเราแน่” พิมรดาหัวเราะแล้วหันไปยิ้มคิ้วกับน้องสาวคนเดียว ก่อนจะหันกลับมาถามเจ้าของบ้าน “วันนี้พี่บ๊วยไม่มาทานด้วยหรือคะ”

ชื่อที่ถูกเอ่ยขึ้นทำเอาพิมรพิชาที่กำลังหัวเราะชะงักไปอึดใจ เพิ่งสังเกตในเวลานี้เองว่าครอบครัวเจ้าของบ้านขาดไปอีกหนึ่งคน

“เดี๋ยวมาลูก ติดเศษผ้าตัดตัวน คงใกล้ถึงแล้วแหละ” นางวนิศาให้คำตอบ

“ทำแต่งงานแบบนี้ เมื่อไหร่จะหาสะใภ้มาให้คุณพี่ละคะเนี่ย” ชินานางแซว

“ไม่อยากจะไปเร่งเขาหรอกค่ะ” คนถูกแซวหัวเราะรวน “ตายจริงนี่จะพุ่มแล้วหรือเนี่ย คุณปามาคุยกับคุณนางหิวแย พี่ก็ชวนคุยซะเพลินเลย ถ้าฉันให้เด็กตั้งโตะเลยนะคะ” พุดจบนางวนิศาก็กวักมือเรียกแม่บ้านที่ยืนรอรับคำสั่ง

เจ้าของบ้านและแขกย้ายไปนั่งที่โต๊ะอาหาร โดยมีนายแพทย์อดิศรนั่งเป็นประธานที่หัวโต๊ะ เจ้าของบ้านอีกคนนั่งฝั่งขวา ขณะที่ปามาคุยกับชินานางนั่งทางซ้าย ถัดมาเป็นพิมรดา

พิมรพิชามองตำแหน่งการนั่งอย่างหนักใจ หากเธอเข้าไปนั่งข้างพี่สาวจะกลายเป็นว่าฝั่งเธอนั่งเบียดกันถึงสี่คน แต่หากว่าเธอไปนั่งข้างเดียวกับเจ้าของบ้านก็จะกลายเป็นว่าเธอต้องนั่งข้างเจ้าของบ้านที่กำลังจะมาถึงอย่างเลี่ยงไม่ได้

หญิงสาวกลืนน้ำลายอีก ยังไม่ทันจะหย่อนตัวนั่งที่เก้าอี้ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินเข้ามา

“สวัสดิ์ครับ” ไม่ต้องหันไปก็เดาได้ว่าคนมาใหม่คือใคร

“สวัสดิ์ครับคุณน้า” คนมาใหม่ทักทายสมาชิกบนโต๊ะ เธอเห็นพี่สาวกระพุ่มมือไหว้คนที่อยู่เบื้องหลังเธอ พิมรพิชาสูดหายใจเข้าลึก

แล้วค่อยๆ หันกลับไป

“สวัสดิ์คะพี่บัตย์”

สาวร่างบางฉีกยิ้มหวานหยด ขณะที่บัตย์นั่งค้างไป พริมพิชชา ยิ้มมุมปาก มองผู้มาถึงสายตาทำทนาย “จำกันไม่ได้หรือคะ พี่เงจเจกกัน เมื่อกลางวันเอง” สาวสวยพูดเสียงเบาให้พอได้ยินกันแค่สองคน

บัตย์มองอีกฝ่ายด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก ตาคู่คมหรือลงอย่าง ใช้ความคิด เอ่ยทักทายกลับเสียงเรียบไม่บ่งบอกอารมณ์ใดๆ “สวัสดิ์ ครับน้องพริ้ม”

การที่พริมพิชชาไม่มีที่ท่าประหลาดใจที่เจอหน้าเขาที่นี้ นั้นแปลว่าอีกฝ่ายรู้อยู่แล้วว่าเขาคือใคร แล้วเมื่อกลางวันที่ร้านหนังสือนั้น พริมพิชชาตั้งใจจะทวงโมโหเขาอย่างนั้นหรือ ไม่ทันจะเอ่ยถามให้คลายสงสัย เสียงประมุขของบ้านก็ดังขึ้นมา

“เฮ้ย น้องสิตา บัตย์ หนูพริ้มนั่งข้างๆ ตาบัตย์เลยลูก”

เจ้าของชื่อทั้งสองคนนั่งลงข้างกัน พริมพิชชาหันไปส่งยิ้มให้คนข้างๆ แล้วบอกหน้าชื่อ “เสียใจจังเลยนะคะ พี่บัตย์จำพริ้มไม่ได้”

ถึงจะพูดว่าเสียใจ แต่แววตาและน้ำเสียงกลับดูเหมือนว่ากำลัง สนุกกับบางอย่าง บัตย์ไม่ตอบอะไร ตาคู่คมหรือลงอย่างจับสังเกตแต่ พิจารณาความเปลี่ยนแปลงของคนข้างๆ ทั้งรูปลักษณ์และนิสัยใจคอ ถ้าไม่บอกก็ยากจะคิดว่าเป็นคนคนเดียวกัน เจ้าของร่างสูงลอบถอนหายใจ รู้สึกผิดหวังอย่างบอกไม่ถูก ทั้งที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองคาดหวังอะไร ไหนจะยังทำทางคำพูดที่เจ็ยแจ้วกับรอยยิ้มสดใสที่เขาอีก ผิดกับท่าทางอวดดีอย่างที่เจอเมื่อกลางวันลิบลับ ทำให้เขาไม่รู้ว่า อีกฝ่ายต้องการจะทำอะไรกันแน่ หรือเขาคิดมากไปเอง

“บัตย์ไม่หิวหรือลูก” นาฏนิศาถามลูกชายเมื่อเห็นอีกฝ่ายเขี่ยข้าวในจานไปมา หน้าซำยังขมวดคิ้วเหมือนคิดอะไรอยู่ในใจ

บัตย์กะพริบตาถี่ๆ เมื่อรู้สึกตัว ก่อนยิ้มให้มารดาแล้วหาข้ออ้าง

ที่ฟังดูเข้าที่ “ครับ วิ่งอุ่นผ้าตัดเลยยังดีอยู่”

คนถามพยักหน้าร้องอ้อ ไม่ใช่เรื่องแปลกเพราะนายแพทย์อดิศร
ผู้เป็นสามีก็เป็นแบบนี้บ่อยครั้ง เธอจึงไม่ได้ติดใจอีก หันไปชวน
หลานสาวคนโปรดคุยอย่างออกรสแทน

หลังจากจบมื้ออาหาร ทั้งหมดย้ายไปคุยต่อในห้องรับแขกจน
เกือบสี่ทุ่ม ปาเมศก็ขอตัวกลับเพราะมีงานตอนเช้า เจ้าของบ้านเองก็
ไม่ต่างกัน ทุกคนจึงตกลงแยกย้าย

“ไหนๆ หนูพริ้มก็กลับมาเมืองไทยแล้ว ต่อไปต้องมาหาป้าบ่อยๆ
นะลูก” นางนิตาบอกหลานสาวคนโปรดทิ้งท้าย

พริ้มพิชาพยักหน้ายิ้มตายิบหยี “แน่นอนค่ะคุณป้า จะมาจน
ใครบางคนเบื่อหน้าเลย”

ตาคู่สวยเป็นประกายเหลือบมองไปยังบุตรชายของบ้านที่ยืน
เงียบอยู่ด้านหลัง แต่คนฟังไม่ทันอะไร มีเพียงคนที่ถูกมองเล็กน้อยแล้ว
จึงกลับอย่างทำท่าย พริ้มพิชาเบนสายตากลับมาที่คู่สนทนาก่อนจะ
เปลี่ยนเรื่อง

“แต่ถ้าพริ้มเริ่มทำงานแล้วไม่รู้จักว่างมาหาคุณป้ารีเปล่า ต้อง
ดูว่าเจ้าจะใช้งานน้องหนักขนาดไหน” พูดแล้วหญิงสาวก็หัวเราะร่วน
คนถูกพาดพิงค้อนตาคว่า

“พูดแบบนี้ เจ้าให้พริ้มไปคุมการเงินเลยดีไหม”

พริมรตาขู่ อีกฝ่ายวิ่งเข้ามาเกาะแขนอ่อน เรียกเสียงหัวเราะจาก
คนมอง

“ถ้าหนูพริ้มใช้งานหนัก พริ้มจะมาทำงานกับป้าก็ได้นะลูก ที่
โรงพยาบาลมีตำแหน่งให้พริ้มเลือกเยอะเลย ใช่ไหมป๊อ”

นางนิตาแก้มักบอกติดตลกแล้วหันไปถามความเห็นของลูกชาย
อีกฝ่ายทำหน้าที่เพราะไม่ทันได้สนใจฟัง จนเธอต้องบอกซ้ำ

ป๊อพิชาก็หน้าก่อนจะเดินเข้ามาใกล้พริ้มพิชาที่ยืนมองรอฟัง

คำตอบ

“ยินดีครับ” หมอหนุ่มพยักหน้า

นางภูนิศาหันไปหัวเราะร่วนกับเพื่อนรุ่นน้องคนสนิท บัณฑิตจึงใช้
จังหวะนี้เขยิบเข้าไปใกล้คนร่างบางก่อนจะกระซิบเสียงเบาให้พอได้ยิน
แค่สองคน

“แต่ถ้าเป็นคุณหนูเหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อก็ต้องพิจารณาอีกที”

พริ้มพิซาเงยหน้าทันควันพร้อมประสานสายตาอย่างไม่เกรงกลัว
ต่างฝ่ายต่างไม่มีใครยอมใคร สุดท้ายหญิงสาวก็เป็นฝ่ายละสายตาไป
ก่อนเพราะมารดาเรียกให้กลับบ้าน แต่ไม่วายหันมาเช่นเขี้ยว สงคราม
ระหว่างเธอกับ บัณฑิต อัศววัฒน์ เริ่มขึ้นแล้ว!

4

พริมพิชานีนั่งท่ามกลางสายน้ำจากเรนเซาเวอร์ที่เปิดให้ไหลรดหวังให้ความเย็นของน้ำดับความโกรธกรุ่นในใจ ออกจากห้องน้ำก็ทิ้งตัวลงนอนแผ่บนเตียง แต่เวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมงเธอยังคงพลิกตัวไปมา แม้จะง่วงงุนแต่กลับไม่อาจข่มตาหลับ เหมือนมีอะไรบางอย่างที่ค้างคาใจและอยากรู้คำตอบ วันนี้ที่เจอหน้ากันอีกครั้งวันที่เธอมั่นใจว่าตัวเองเข้มแข็งมากแล้ว เธออยากถามให้รู้แล้วรู้รอดไปว่าสิ่งที่เธอได้ยินนั้นจริงมากน้อยแค่ไหน...

‘ฉันชอบพิม’

‘มาแผนสูงนี่หว่า เข้าทางน้องเพื่อจิบพี ก็ปัดนั่นมันร้ายเว้ย สงสารน้องเขานะ จะรู้ตัวใหม่เนี่ยว่าถูกใช้เป็นสะพาน’

ลึ้กๆ เธอรู้ดีว่ากลัวคำตอบที่จะได้รับ แต่เมื่อข่มตาให้หลับกลับไม่อาจปิดภาพเหล่านี้ออกจากห้วงความคิดได้ สุดท้ายจึงตัดสินใจลุกจากเตียงไปเคาะประตูห้องที่เอ็งกัน เมื่อเจ้าของห้องเปิดรับ พริมพิชาก็จิกยิ้มปะเลาะพร้อมดันประตูให้กว้างขึ้นแล้วเดินเข้าไป ไม่รอให้เจ้าของห้องบอก

พิมรตาดูปิดประตูห้อง เดินตามเข้ามาก็เห็นน้องสาวนั่งจ้องอยู่กลางเตียง ท่าทางเหมือนมีเรื่องหนักใจ จึงเลิกคิ้ว

“ว่ายังไงฮีเรา”

พริมพิชามอง ทำท่าจะพูดอะไรบางอย่างแต่สุดท้ายก็ส่ายหน้า แล้วล้มตัวนอน “พรุ่งนี้ให้พริมไปทำงานกับเจ้เลยรีเปล่า”

เจ้าของห้องยืมแล้วทรุดตัวนั่งลงที่ปลายเตียง “แล้วแต่เราเลย เจ้ไม่บังคับ”

คนมาเยือนพยักหน้า หัวเราะหึ คงไม่แค่วกิ้วเธอหนีกลับอเมริกา “พรุ่งนี้ก็ได้เนอะ”

“ขยันจริงๆ ตามใจเรานะ เจ้ไม่รีบ เจ้จะทำให้เราดูมารู้เกิดตึงตามที่เราเรียนมา โอเคไหม” พริมตาบอกลูบหัวน้องสาวคนเดียวอย่างเอ็นดู

“ดีเหมือนกัน” พริมพิชapyักหน้า แม้จะได้คำตอบแล้ว แต่ตาคู่สวยก็ยังจับจ้องพี่สาวไม่วางตา จนอีกฝ่ายที่สังเกตเห็นเลิกคิ้ว

“เจ้มีแฟนยัง” อยู่ๆ ไม่รู้จะไรดลใจให้ถามประโยคนี้นี้ แม้ว่าเจ้จะบินไปหาเธอบ่อยครั้ง แต่เธอก็ไม่เคยกล้าเอ่ยถามถึงเรื่องนี้ เพราะรู้อยู่แก่ใจว่าคำตอบนั้นไม่ใช่สิ่งที่เธอต้องการได้ยิน ไม่มีเหตุผลอะไรที่พี่สาวของเธอจะไม่รักพี่ป๊อญ ไม่ว่าจะหาเหตุผลอะไรมาปลอบใจตัวเอง เธอก็เห็นด้วยว่าสองคนนี้เหมาะสมกันทุกด้าน

แต่ท่าทางของพี่สาวเธอกับพี่ชายข้างบ้านที่เห็นในวันนี้ชวนให้นึกแปลกใจอยู่ไม่น้อย เพราะทั้งสองคนไม่มีที่ทาสนิทสนมอย่างคนรักกัน...แต่วันนั้นที่เธอได้ยินกับหูก็มั่นใจว่าฟังไม่ผิดเช่นกัน

วันนั้นที่หัวใจเธอแหลกไม่เป็นชิ้นดี ในตอนเย็นขณะที่เธอกำลังจะกลับบ้านพร้อมกับมุทิตาที่อาสาไปอยู่เป็นเพื่อน เพราะเห็นอาการเธอน่าเป็นห่วง แต่แล้วชาวสองข้างก็ชะงักราวกับถูกตรึงเมื่อได้ยินเสียงคุ้นเคยขณะที่เดินผ่านด้านข้างโรงอาหารที่ไร้ผู้คน...

‘พี่ชอบพิม ชอบมาตลอด’

‘พี่รู้ว่าพิมไม่มีใคร พิมเปิดโอกาสลองคุยลองคบกับพี่ได้ไหม’

ราวกับถูกหมัดน็อกซ้ำอีกรอบ! พริมพิชาจำไม่ได้ว่าเดินออกมา
จากตรงนั้นได้อย่างไร แต่แค่นั้นก็ชัดเจนเพียงพอ

“หือ คิดยังงៃมาถาม” พิมรตาหัวเราะ มองน้องสาวอย่างแปลก
ใจ

คนถามอ้าอึ้งไปนิดก่อนจะนึกหาเหตุผลที่ฟังดูเข้าใจที่มาสมอ้าง
“กะ...ก็พริ่มเห็นว่าเจ็เรียนจบก็ต้องเข้ามาช่วยป้าทำงานเลย ไม่ได้เที่ยว
สนุกเหมือนพริ่ม”

พิมรตายิ้มบางแล้วอธิบายอย่างใจเย็น “คิดมากน่า เจ็ไม่ได้
เหนื่อยอะไรเลย เจ็ยังไม่มีแฟน แต่ไม่ใช่เพราะต้องเข้ามาช่วยป้า เจ็ไม่
เจอคนที่ถูกใจต่างหาก”

คนถามขมวดคิ้วก่อนจะหลุดปากออกไปอย่างที่ใจคิด “อ้าว
แล้วพี่บ๊อย”

“พี่บ๊อยทำไม” พิมรตาเลิกคิ้ว

“ไม่มีอะไร” พริมพิชารีบส่ายหน้าแล้วดึงผ้าห่มขึ้นคลุมโปง
ตัดบท

แต่คนเป็นพี่หรีตามอง ก่อนจะอมยิ้มรู้ทัน “พี่กับพี่บ๊อยไม่ได้เป็น
อะไรกันซะหน่อยย ไม่เคยเป็นเลยด้วย” ดักคอราวกับอ่านใจได้ พलग
เหลือบตามองคนที่อยู่ในโปง ท่าทางเหมือนไม่สนใจที่เธอพูด แต่รอย
ยิ้มร้อยเธอเดาว่ากำลังหุ่่ง

ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าน้องสาวตัวเองคิดอย่างไรกับพี่ชายข้างบ้าน
เพราะรู้...เธอจึงไม่ยอมทำร้ายจิตใจ และที่สำคัญบ๊อยเป็นเพียงรุ่นพี่
ที่นั่นชื่นชม ไม่ใช่ผู้ชายที่ทำให้เธอหวั่นไหว ในวันนั้นที่อีกฝ่ายมาบอก
ความในใจกับเธอ เธอจึงปฏิเสธ

คนที่อยู่ในโปงค่อยๆ โผล่หน้าออกจากผ้าห่มครึ่งหน้า พุดเสียง
เบาเป็นกระซิบ “แต่ตอนนั้นพริ่มได้ยินพี่บ๊อย...” พุดแค่นั้นก็เหมือนมี
ก้อนสะอื้นจุกมาถึงคอ พริมพิชาส่ายหน้าเพราะไม่ยอกนึกถึงมันอีก

‘เอาเถอะ มันผ่านไปแล้ว’

“พรีมิ่งวงแล้ว ไปนอนดีกว่า เจอกันพรุ่งนี้นะคะ” คนร่างบางบอกแล้ววิ่งตีอกกลับไปห้อง ไม่รอให้เจ้าของห้องได้ถามอะไรทั้งนั้น เมื่อถึงก็ล้มตัวลงบนเตียงทว่าลืมตาโพล่ง

‘พีชอบพิม ชอบมาตลอด’

น้ำตาเม็ดใสร่วงหล่นจากตาคู่สวยโดยไม่รู้ตัว...ผ่านไปก็ปีแล้ว แต่ทำไมทุกครั้งที่นี่ก็เธอถึงยังเจ็บเหมือนเดิม

บัลย์กลับขึ้นห้องตัวเองหลังจากแขกกลับไปหมดแล้ว

ระหว่งที่ขึ้นบันได ไม่วายแว่วเสียงของมารดาเอ่ยชมหลานสาว คนโปรดไม่ขาดปาก บัลย์แค้นหัวเราะแล้วคว้าผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำ ไม่นานก็ออกมาในสภาพพร้อมเข้านอน วันนี้เขาเจอเคสผ่าตัดใหญ่ถึงสองเคส เหนื่อยล้าเป็นเท่าตัว แต่พอล้มตัวลงนอนกลับไม่อาจข่มตาให้หลับได้

ใบหน้าสวยของใครบางคนที่เพิ่งเจอเข้ามารบกวนในห้วงความคิด...

ย้อนกลับไปเมื่อสิบปีก่อน ตอนนั้นเขามีพริมพิซาตามตัวยๆ เหมือนเป็นเงาตามตัว แต่เขาก็ไม่ได้นึกรำคาญ ออกจะชอบใจด้วยซ้ำ ถึงแม้จะพอรู้ว่ามีหลายคนเขม่นน้องสาวข้างบ้านที่ตามติดเขาไม่ห่าง แต่เขาเองก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าเตือนพริมพิซา แต่เมื่อเจ้าตัวคล้ายไม่แยะ เขาจึงปล่อยเลยตามเลย ด้วยความที่เขาไม่เคยมีน้องสาว และพริมพิซาเป็นเด็กช่างพูดช่างเอาใจ เขาจึงเอ็นดูเป็นพิเศษ ในขณะที่พิมรตาผู้เป็นพี่สาวสวยสดใสสมวัย กลับตั้งตาคอยตาเขาให้มองอย่างถูกใจ หลายครั้งที่เขาชวนพริมพิซาไปไหนมาไหนเพื่อให้ได้ใกล้ชิดกับพิมรตา ไม่ใช่ไม่รู้สึกรังเกียจ แต่เขาคิดว่าพริมพิซาชื่นชมเขาเหมือนปลื้มดารานักร้อง และที่สำคัญ...เขาก็ชอบที่มีพริมพิซาคอยส่ง

เสียงเจ็ยแจ้วโกลั้ๆ

วันหนึ่งที่เขาตัดสินใจบอกความในใจกับพิมรตา สุดท้ายก็ถูกปฏิเสธ

แต่นั้นไม่ทำให้เขารู้สึกไปไม่เป็นเท่าพริมพิชชาติตัวออกหากอย่างเห็นได้ชัด...และบินไปอเมริกาโดยที่เขาไม่เคยรู้

วันนั้นเขาเสียใจเรื่องพิมรตา แต่ความเหงาที่ไม่มีเด็กตัวกลมเดินตามต้อยๆ กลับมีอนุภาพรุนแรงกว่ามาก โชคดีที่ช่วงนั้นเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่เขาต้องเข้ามหาวิทยาลัย จึงไม่มีเวลาให้เหงามากนัก และยิ่งเขาเลือกเรียนแพทย์ยิ่งทำให้ไม่มีเวลาสนใจเรื่องอื่น ระหว่างนั้นเขาได้เจอพิมรตาเป็นครั้งคราว ทั้งที่คิดว่าจะมองเห็นพิมรตาไม่ติด แต่ไม่ใช่เลย ทั้งเขาและพิมรตาต่างไม่ได้เคอะเขินหรือกระอักกระอ่วนใจที่ได้เจอน้ำกัน ซ้ำยังพูดคุยได้อย่างปกติ ความรู้สึกเจ็บปวดที่เคยคิดไว้ก็แทบไม่รู้สึกรู้หา

ผิดกับวันนี้...ตอนที่เจอกับใครอีกคน มันกระอักกระอ่วนมวนท้อง มือไม่ผิตที่ผิตทางไปหมด!

เจ้าของร้านสูงลูกขึ้นออกไปยืนที่ระเบียงให้ลมเย็นพัดตีหน้า มองไปยังบ้านข้างๆ ห้องที่หันมาฝั่งบ้านเขาที่เคยมีดสนิท ตอนนี้สว่างไสวเพราะเจ้าของห้องกลับมา เพิ่งรู้สึกตัวตอนนี้เองว่า...เขาสังเกตและจดจำทุกอย่างที่เกี่ยวกับพิมพิชชาติโดยไม่รู้ตัว บัดนี้มองอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งแสงไฟจากห้องที่อยู่ในระยะสายตาของเขาดับลง เขาจึงเดินเข้าห้องตัวเองบ้าง ไม่นานก็ผล็อยหลับไป

วันแรกของการเริ่มการทำงาน พริมพิชชาติก้าวตามพี่สาวเข้าบริษัทด้วยท่าทางทะมัดทะแมง นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้เข้ามาบริษัทของตัวเอง 'วีฟาร์มามี' บริษัทผลิตและจำหน่ายเวชภัณฑ์การแพทย์ที่ใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของประเทศ

“บริษัทเราใหญ่ไม่ใช่เล่นเลยนะเนี่ย” พิมพิษาเอ่ยชื่นชม ตาคู่
เรียวกบิกร้างมอรอบๆ อย่างตื่นตา ต้องยกให้เป็นความดีความชอบ
ของพี่สาวเธอ ที่ดูแลอาณาจักรนี้ต่อจากบิดาได้อย่างดี

พิมรตาทันมายิ้มน้อยๆ “พริมถึงต้องมาช่วยใจดูใจ เดี่ยวใจต้อง
เข้าประชุม ให้คุณคณิตพาเราไปที่ฝ่ายแล้วกัน คุณคณิต ผ่ากายพริม
ด้วยนะคะ” พิมรตาที่นั่งตำแหน่งกรรมการผู้จัดการหันไปบอกผู้ช่วย
เมื่ออีกฝ่ายพยักหน้ารับ เธอก็เดินเลี้ยวไปอีกฝั่ง

พิมพิษาเดินตามคณิต ชายหนุ่มที่พี่สาวแนะนำว่าเป็นผู้ช่วย
ระหว่างทางก็มอถูรอบๆ อย่างแปลกตา

ทันทีที่หญิงสาวเดินเข้ามาในพื้นที่ของฝ่ายมาร์เกตติ้งซึ่งอยู่ชั้น
เดียวกับฝ่ายขาย เสียงเซ็งแซ่ก็เงียบลงราวกับปิดสวิทช์ ระหว่างที่เดิน
ผ่านเข้าไปด้านใน พนักงานก็พากันก้มหน้าไม่สบตา

“เชิญครับ ผมให้คนจัดห้องไว้แล้ว” คณิตว่าพลางเดินนำไปยัง
ห้องที่จัดเป็นส่วนตัว ซึ่งอยู่กึ่งกลางระหว่างฝ่ายมาร์เกตติ้งกับฝ่ายขาย
หน้าห้องมีป้ายระบุตำแหน่ง ‘ผู้อำนวยการฝ่ายขายและการตลาด’

พิมพิษาวางข้าวของส่วนตัวลงบนโซฟาใกล้มือ ก่อนจะเดินตาม
ผู้ช่วยของพี่สาวไปหาผู้ชายบุคลิกดีที่เดินออกมาจากพาร์ทิชันที่อยู่ถัด
จากห้องทำงานของเธอแล้วค้อมศีรษะทักทาย

“นี่คุณบดินทร์ครับ เป็นผู้จัดการฝ่ายการตลาด” คณิตทำหน้าที่
แนะนำ

พิมพิษายิ้มรับก่อนจะแนะนำตัว “ดิฉันพิมพิษานะคะ จะมา
ดูแลมาร์เกตติ้งกับฝ่ายขาย” หญิงสาวยกมือไหว้คนที่วัยวุฒิและอายุ
งานมากกว่าอย่างนอบน้อม

คณิตเลิกคิ้วมองด้วยความผิดคาด พอดีกับที่อีกฝ่ายหันมาพยัก
หน้าให้รู้ว่าหมดธุระ เขาจึงหมุนตัวเดินกลับทางเก่า

จากนั้นก็เป็นที่ของบดินทร์ที่รับไม้ต่อ แนะนำพิมพิษากับ

พนักงานในฝ่าย ทักทายลูกน้องพอหอมปากหอมคอพริมพิซาก็แยกตัวกลับไปห้องทำงานที่มีแฟ้มงานกองโตรออยู่ โดยทั้งหมดนี้บินทร์บอกว่า เป็นงานเก่าที่เธอต้องศึกษาเพื่อจะได้เข้าใจระบบงาน ตอนแรกอีกฝ่ายตั้งใจจะเข้ามาสอน แต่เธอปฏิเสธและขออ่านด้วยตัวเอง ไม่มีมั้งทั้งทำยว่าหากมีปัญหาเธอจะไปสอบถามอีกที ซึ่งอีกฝ่ายก็ยินดี

พริมพิซาไล่เปิดแฟ้มงานที่ละหน้า เริ่มแรกเธอต้องศึกษาผลิตภัณฑ์ของบริษัทกับคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์ แต่เมื่อไล่อ่านไปเรื่อยๆ ก็แทบตายเพราะผลิตภัณฑ์มีหลากหลาย ตั้งแต่ยาชนิดต่างๆ ไปจนถึงอุปกรณ์เครื่องมือในโรงพยาบาล พริมพิซาเปิดผ่านเร็วๆ ตั้งใจจะดูคร่าวๆ ก่อนหนึ่งรอบ แต่เปิดอย่างไรก็ไม่หมดสักที

“แล้วพริมจะจำหมดไหมเนี่ย”

หญิงสาวพึมพำกับตัวเองพลงกุ่มขมับ แต่ก็ไม่ละความพยายาม ครั้นแงยหน้าขึ้นมาอีกทีถึงรู้ว่าเกือบเที่ยง เพราะเสียงโทรศัพท์จากพี่สาวที่ชวนไปกินข้าวกลางวัน ตอนแรกเธอปฏิเสธเพราะขยาดแสงแดดอันร้อนระอุของประเทศไทย แต่พอรู้ว่าเป็นแคนทีนใต้ตึกจึงตอบตกลง พริมพิซาละสายตาจากแฟ้มงานแล้วสะบัดแขนอย่างเมื่อยล้า

“ขยันใหญ่นะเรา” พิมรตาเอ่ยแซวน้อง เพราะหลังจากจัดการอาหารกลางวัน พริมพิซาก็ขอตัวไปทำงานต่ออย่างรีบร้อน คนถูกแซวหัวเราะหึ ค้อมหัวน้อมรับแล้วเดินเข้าลิฟต์

ช่วงบ่ายผู้อำนวยการคนใหม่ก็เรียกหาเอกสารยอดขาย ย้อนหลัง ทั้งรายเดือนรายปีมาดูแนวโน้ม พักแฟ้มรายการผลิตภัณฑ์ที่ชวนให้ตายเอาไวก่อน พอเห็นยอดขายที่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องปีละมากกว่าสิบเปอร์เซ็นต์ก็ใจชื้น โดยเฉพาะลูกค้ารายใหญ่แค่รายเดียวยอดขายก็สูงโคด คิดเป็นเกือบสิบเปอร์เซ็นต์ของยอดขายทั้งหมด

และมีแนวโน้มจะเพิ่มสูงขึ้นอีก

“บริษัทอะไรนะ” เธอขมวดคิ้วเรียวด้วยความสนใจ ก่อนจะกวาดตาไปยังคอลัมน์ที่ระบุชื่อลูกค้า...โรงพยาบาลวัฒนาและโรงพยาบาลในเครือ

“หือ! โรงพยาบาลวัฒนาของครอบครัวอัครวัฒน์?”

ตาคู่สวยเป็นประกายขึ้นมา บางทีเธอควรจะต้องไปทำความคุ้นเคยกับลูกค้ารายใหญ่ด้วยตัวเอง

หลังจากเลิกงานพริมพิชาก็ตรงดิ่งกลับบ้านไม่ออกนอกเส้นทางไปไหน เพราะตอนนี้สิ่งเดียวที่เธอนึกถึงคือเตียงนุ่ม เมื่อกลับมาถึงบ้านก็แทบจะพุ่งเข้าใส่เตียง แต่เพราะท้องส่งเสียงประท้วงโครกคราก พริมพิชาจึงเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วลงไปด้อมๆ มองๆ ในครัว วันนี้เธอสูญเสียพลังงานไปเยอะจนกระเพาะเรียกร้องหาอาหารมื้อเย็นเป็นครั้งแรกในรอบสิบปี

และเพราะต้องรอบูการที่กำลังเดินทางกลับจากงานสัมมนาเทคโนโลยีระดับเอเชีย พริมพิชาเลยเลือกที่จะออกไปเดินเล่น ดีกว่านั่งดมกลิ่นอาหารจนท้องไส้ปั่นป่วนแบบนี้ เธอเดินเล่นเรื่อยเปื่อยจนมาถึงบริเวณข้างบ้านที่ตอนเด็กๆ ชอบมานั่งเล่น เพราะมีต้นมะม่วงลูกตกให้เธอเด็ดไปจิ้มน้ำปลาหวาน ต้นมะม่วงต้นเดิมถูกโค่นไปแล้ว เพราะถูกพายุพัดจนกิ่งหัก มารดาจึงให้คนทำเป็นศาลานั่งเล่นแทน พริมพิชาเดินไปเปิดประตูเล็กที่เคยใช้เป็นทางผ่านแล้วชะโงกหน้ามองไม่เห็นรถสปอร์ตสีขาวจอดในโรงรถก็ถอยกลับมานั่งเอกเขนกที่ศาลาเตรียมจะส่งทอดมันปลากรายที่ถือติดมือมาจากในครัวเข้าปาก

“โฮ่งๆๆ”

เสียงเห่าจากด้านหลังทำให้คนที่นั่งเพลิดเพลินกับบรรยากาศสะดุ้งด้วยความตกใจ ปล่อยให้ทอดมันร่วงลงพื้น...ที่เดิม และสาเหตุ

เดิม พริมพิชามองตามทอดมันอย่างสุดเสียดาย ก่อนจะหันขวับไปหา
ตัวต้นเหตุที่เล็ดลอดเข้ามาในรั้วบ้านเธออย่างเช่นเขี้ยว

“อีกแล้วนะเบลลี่ ทำให้พริมตกใจแล้วก็แยงของกินพริมอีกแล้ว”
เจ้าตัวหันไปทำเอวว่าหน้าจริงจัง แต่ตัวต้นเหตุก็หันหน้าเคี้ยวหยับ คน
มองได้แต่กัดฟันขู่เสียงเขี้ยว “คราวหน้า พริมจะให้คุณป่าเอาไปปล่อย
เป็นหมาวัด”

“แน่ะ มาทำสมน้ำหน้าอีก” หญิงสาวฮึดฮัดเมื่อตัวต้นเหตุเงย
หน้ามองไม่สะทสะท้าน เธอไม่ได้รู้สึกไปเองด้วยว่าเจ้าหมาแก้มอง
เธอเหมือนเยาะเย้ย

ก่อนที่จะทำสงครามกับเจ้าหมาเบลลี่ไปมากกว่านี้ก็ได้ยินเสียง
หัวเราะจากใครบางคนแว่วเข้าหู เงยหน้าขึ้นไปดูก็แทบจะเอาหน้ามุด
ดินหนี

“เพิ่งรู้เนี่ยว่าเราทะเลาะกับเจ้าเบลลี่ได้ด้วย” ปัดยล้อ แต่คน
ฟังหน้าตึง

“ไม่ได้ทะเลาะสักหน่อย พี่ปัดยหาว่าพริมเป็นหมาหรือ” คนถูก
แซวหน้ามุย เถียงกลับอย่างไม่ยอมแพ้

ปัดยส่ายหน้าพลางยกสองมือแสดงความบริสุทธิ์ใจ “แล้วที่เรา
ทำอยู่คืออะไร”

“พริมกำลังสอนหมาพี่ปัดยต่างหาก ชอบมาแยงของกินพริม”
พริมพิชาย้อนแล้วลุกพรืด หันมาทำหน้าที่เบ้ใส่เจ้าของหมา ที่ตอนนี้
เจ้าตัวต้นเหตุอาศัยร่างเจ้านายเป็นที่หลบภัย

‘เฮอะ กวนประสาททั้งหมาทั้งเจ้าของ!’

ปัดยทำหน้าที่พิลึกพิลั่น พยายามเก็บอาการไม่ให้เห็นหลุดซ้ำออกมา
เพราะกลัวไปกระตุ้นต่อมโมโหของอีกฝ่ายมากไปกว่านี้

“ไม่เถียงกับพี่ปัดยแล้ว ไปกินข้าวดีกว่า” คนสวยบอกแล้วก็
ทำท่าจะหมุนตัวเดินกลับเข้าบ้าน แต่เขาเจ้ากรรมสะดุดกับชั้นบันไดจน

เสียหลักจะล้มลง โชคดีที่อีกคนพุ่งเข้ามาจับไว้ทัน พริมพิชาเป่าปากฟูอย่างโล่งอก

ตาคู่สวยกะพริบถี่เมื่อรู้ตัวว่าอยู่ในอ้อมกอดของคนที่มาจับไว้ ไบหน้าสวยเงยหน้าขึ้นมองอย่างตกใจ แต่ยังไม่ทันผละออกก็เผลอไปสบตาเข้ากับตาคู่คมที่มองมา อะไรบางอย่างในดวงตาเขาพาให้ดำดิ่งอยู่ในนั้นเหมือนละเมอ และราวกับว่ามีแรงดึงดูด... ไบหน้าหลอ่ก้มต่ำ ขยับเข้าใกล้จนระยะห่างระหว่างไบหน้าเหลือแค่คืบ ยังไม่ทันขยับหนี ริมฝีปากร้อนผ่าวก็สัมผัสผละแผ่ว ตาคู่สวยเบิกกว้างอย่างตกใจจนตัวแข็งทื่อ ซึ่งดูจะเข้าทางเพราะริมฝีปากหยักกดน้ำหนักลงมาเหมือนลิ่มตัว ทว่ายังไม่ได้ทันได้ลิ่มรสสมใจ

“โง่งงๆ”

เจ้าหมาตัวดีส่งเสียง ทำให้คนที่กำลังเผลอเผลอกับความหวานสะอื้น ผละออกจากกันด้วยท่าทางเก้อกระดาก

พริมพิชาหันหน้าหนีพลางกลืนน้ำลายอีกใหญ่ ยกมือขึ้นกุมแก้มที่ร้อนผ่าว หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ไม่กล้ามองหน้าคนที่อุกอาจซึ่งสัมผัสริมฝีปากเธอ เลยไม่รู้ว่าจะอีกฝ่ายมีสีหน้าอย่างไร และคิดอะไรอยู่ถึงได้ทำแบบนั้น คิ้วเรียวยาวมดมุ่น ริมฝีปากขบเม้ม หมุนตัวจะกลับเข้าบ้าน ก่อนจะชะงักไปเมื่อได้ยินเสียงที่ดังขึ้นจากข้างหลัง

“พี่...เอ่อ...พี่ขอโทษ พี่ไม่ได้ตั้งใจ” บัณฑิตย์ตะกุกตะกักอย่างรู้สึกผิด เขาไม่รู้ว่าอะไรตัดสินใจให้ทำลงไปแบบนั้น ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าถ้าเจ้าเบลลี่ไม่เห่า เขาจะหยุดตัวเองได้เร็วเปล่า ชายหนุ่มถอนหายใจเพราะไม่มีคำตอบ

ไบหน้าสวยเงยขึ้นมองคนที่เอ่ยขอโทษ...ไม่ได้ตั้งใจนั้นหรือ ในสายตาของบัณฑิตย์เธอเป็นอะไรกันแน่ นี่ก็อยากทำอะไรก็ได้ตามชอบใจ ตาคู่สวยหลุบลง ปกปิดความรู้สึกที่เผลอแสดงออกมาทางแววตา และเมื่อเปลือกตาเปิดขึ้นอีกครั้ง ความหวังไหวในแววตาก็ไม่

ปรากฏให้เห็นอีก ใบหน้าสวยเซิดขึ้นอย่างถือดี เจ้าตัวแค้นยิ่งมาก่อนจะ
ยกไหล่เหมือนกับว่าไม่ได้รู้สึกอะไร

“ไม่เป็นไรคะ ถือว่าทักทาย แค้นี่พริ้มไม่ถืออยู่แล้ว”

คนฟังหรีตามอง ความรู้สึกไม่พอใจผุดขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่
มือใหญ่คว้าข้อมือเล็กก่อนที่อีกฝ่ายจะเดินเข้าบ้าน “หมายความว่า
ยังไง” เพราะความกรุ่นโกรธที่ไม่มีสาเหตุ น้ำเสียงที่ใช้จึงแข็งไม่น้อย

คู่สนทนายิ้มมุมปาก “เรื่องแบบนี้ที่นู่นใครๆ เขาก็ทำกัน เรื่อง
ธรรมดา”

“เรื่องธรรมดาฉันหรวอ” บัณฑิตฟันกรอด แวบหนึ่งที่เขารู้สึกว่า
ผู้หญิงตรงหน้าเป็นคนที่เขาไม่รู้จักแม้แต่บ่อย เวลาสิบปีที่ผ่านมาทำให้อีกฝ่ายเปลี่ยนเป็นอีกคน ตลอดเวลาที่อยู่ที่อเมริกา พริ้มพิชาเป็น
อย่างไร ทำอะไร เขาไม่เคยรู้เลย...เขาอยากรู้มันหรือ บัณฑิตถามตัวเอง

“ก็ใช่นะสิคะ พี่บัณฑิตคงไม่คิดว่ามันเป็นจุดแรกๆของพริ้มหรือคะ
คะไม่เห็นต้องทำหน้าตกอกตกใจไปเลย” พริ้มพิชาซ่อนความอ่อนไหว
แล้วแค้นหัวเราะออกมา กลั้นใจมองตบอีกฝ่ายที่จ้องมาด้วยสายตา
อ่านไม่ออก

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว พริ้มเข้าบ้านนะคะ” ก่อนจะเดินจากไปไม่
วายทิ้งท้าย “พี่บัณฑิตก็ต้องทำท่าเหมือนผิผิพริ้มด้วย นี่มันยุค
ไหนแล้ว อย่าหัวเก่าไปหน่อยเลย”

บัณฑิตมองตามหญิงสาวด้วยสายตาไม่บอกความรู้สึก วันนี้เขา
ออกจากโรงพยาบาลเร็วกว่าทุกวันเพราะไม่มีเคสหนักและเพื่อนที่อยู่
เวรต่อก็มาถึงแล้ว ตั้งใจว่าจะกลับมาวิ่งจ็อกกิ้งยืดเส้นยืดสายหลังจาก
ห่างไปนาน แต่ระหว่างที่เดินเข้าบ้านก็ได้ยินเสียงเจ็ยเจี้ยวของใคร
บางคนเสียก่อน และเมื่อเห็นเจ้าของเสียงตั้งหน้าตั้งตาเถียงกับเบลลี่
ประหนึ่งว่าเบลลี่ฟังภาษาคนรู้เรื่องก็หลุดหัวเราะพรีดอย่างห้ามไม่อยู่
พอเจ้าตัวหันมาเจอเขาก็ค้อนขยับแล้วเถียงยกใหญ่

‘น่าเอ็นดู...’

เขาแทบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าพุ่งเข้าไปรับอีกฝ่ายที่เซจะล้ม และเมื่อสบสายตากับตาคู่สวยก็เหมือนลึ้มทุกอย่างรอบตัวผลอนิ่มมน้ำเข้าไปใกล้ สัมผัสอ่อนหวานยังคงติดที่ริมฝีปาก ลึ้นร้อนแลบเลียริมฝีปากตัวเองราวกับชิมซับ

‘เรื่องแบบนี้ที่หนูใครๆ เขาก็ทำกัน เรื่องธรรมดา’

มือใหญ่กำแน่นเมื่อนึกถึงประโยคที่อีกฝ่ายพูดขึ้นมาเหมือนเรื่องธรรมดา...เรื่องธรรมดางั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นทำอีกก็ไม่เป็นไรสินะ

หือ! ชายหนุ่มสะดุ้งเมื่อรับรู้ความคิดของตัวเอง รีบส่ายหน้าปิดความคิดประหลาดออกจากหัว ก่อนจะลากกิ้งดึงเจ้าไชปีเรียนฮัสกีตัวใหญ่ให้กลับไปทางเดิม...ก็ไม่ได้จะเข้าข้างหมาตัวเองหรอกนะ แต่ใครล่ะที่เปิดประตูเล็กทิ้งไว้

พริมพิซาหยุดยืนฟังประตูห้องครัวที่ทะลุออกมาเป็นสวนข้างบ้าน ตอนนี้องค์แม่บ้านคงเตรียมตั้งสำหรับจึงไม่มีใครอยู่บริเวณนี้ ใบหน้าเนียนที่นิ่งเฉยราวกับไม่แคร์สิ่งใดเมื่อครู่ร้อนแดงขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่ มือแตะริมฝีปากตัวเองอย่างเลือนลอย สัมผัสที่ตราตรึงแม้กระทั่งตอนนี้หัวใจก็ยังเต้นไม่เป็นจังหวะ

‘พีปัดยังคงไม่คิดว่ามันเป็นจูบแรกของพริมหรอกนะคะ ไม่เห็นต้องทำหน้าตกอกตกใจไปเลย’

ถึงจะพูดออกไปอย่างนั้น แต่ตัวเธอเองรู้ดียิ่งกว่าอะไร ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา...เธอไม่เคยใกล้ชิดผู้ชายคนไหน

พริมพิซาสุดลมหายใจเข้าออกซ้ำๆ ปิดเปลือกตา พยายามคุมตัวเองไม่ให้ตัวสั่น บอกตัวเองว่าสัมผัสนี้แค่การทักทาย

‘พริมมาทำอะไรอยู่ตรงนี้ เจ้ก็หาพริมซะทั่ว ป้ามามาแล้ว’

เสียงเรียกชื่อทำให้พริมพิซาสะดุ้งตื่นจากภวังค์ ปรับสีหน้าให้

เป็นปกติก่อนจะหันไปพยักหน้ากับพี่สาวที่เดินมาตาม แล้วตามออกไปที่โต๊ะกินข้าว ซึ่งมีปากกับม้านั่งรออยู่แล้ว

“พริมรอปากกับม้าตั้งแต่บ่าย ฮิวฮิว”

พริมพิซาบ่นเสียงกระเจ้ากระงอด เอามือกุมท้องให้รู้ว่าเธอหิวจริงๆ

“แล้วไปอยู่ไหนนะเรา ม้ามาถึงตั้งนานแล้ว” ชินานางถามพลาง ตักอาหารใส่จานให้ลูกสาวคนเล็ก

“นั่งเล่นที่ศาลาค่ะ” หญิงสาวบอกพลางก้มหน้า เพราะกลัวจะร้อนตัวแสดงอาการอะไรออกไป ประกอบกับความหิวที่มาเยือนก่อนหน้านี้ พริมพิซาจึงก้มหน้าก้มตากินข้าวไม่สนใจใครได้แบบเนียนจนไม่มีใครสังเกตเห็นที่ขึ้นสีเรือ

“ไปทำงานวันแรกเป็นไงบ้างล่ะ” ปาเมศถามลูกสาวท่าทางสบายๆ

เจ้าของชื่อเงยหน้าขึ้นจากจาน เคี้ยวหึบๆ แล้วกลืนลงคอก่อนจะเบ้หน้าตอบ “ก็สนุกดีค่ะ แต่ผลิตภัณฑ์เราเยอะ พริมจำไม่ไหว”

ปาเมศหัวเราะ “เอาแค่พอผ่านๆ ตาก็พอ ไม่ต้องถึงขนาดท่องจำหรอก ผลิตภัณฑ์การแพทย์มันก็เปลี่ยนไปเรื่อยๆ ตามเทคโนโลยีนั่นแหละ”

“ใช้พลังงานไปเยอะสิท่า ถึงว่าสิวันนี้พริมกินยังกะคนหิวโซ” พิมรตาเอ่ยแซวยิ้มๆ มองน้องสาวอย่างเอ็นดู

“ก็ตั้งแต่ที่กินกลางวันกับเจ้ พริมยังไม่ได้กินอะไรอีกเลย ปกติต้องมีพวกส้มกับเบอร์รี่เป็นของว่าง” คนเป็นน้องบอกหน้ายู่ ฟรุ้งนี้เธอจะเตรียมขนมและผลไม้เอาไว้กินเป็นของว่างจับน้ำชายามบ่าย

พิมรตาทำหน้าที่เอี๋มพลางบอกประชิด “เดี๋ยวฟรุ้งนี้พี่ให้คุณคณิตจัดของว่างเผื่อเราด้วย แต่พวกเบอร์รี่อะไรนี้ไม่มีหรอกนะ มีมะละกอ แดงโม ถ้าไม่กินก็ไม่มีแล้ว”

พริ้มพิชาหัวเราะ “พริ้มกินได้หรือคะ”

“ดีแล้ว เต็มที่บอกคุณคนดีให้แล้วกัน อ้อ เห็นคุณบดินทร์บอก
ว่าเราเรียกหายอดขายย้อนหลังหรือ เป็นใจรู้เรื่องใหม่” งามน้องสาว
อย่างเป็นห่วง เพราะตอนที่เธอเริ่มทำงานใหม่ๆ เธอได้บิดาประกบติด
มีอะไรติดขัดก็เอ่ยถามได้เลย แต่ตอนนี้เธอยุ่งกับโปรเจกต์ใหม่ของ
บริษัท จึงไม่ได้ลงไปดูแลน้องตัวเอง

พริ้มพิชาพยักหน้า “ก็นิดหน่อย แต่คงต้องอ่านเพิ่มเติมอีก”

“ดีแล้ว ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป เจ้จะได้ไม่ต้องห่วง” พริมตาบอก
ยิ้มๆ สายตาบอกความภูมิใจในตัวน้องสาว

คนถูกชมยิ้มแฉ่งปริ แต่ไม่ว้ายยกยอตัวเองตามประสา “แน่สิ
คะ ระดับนี้แล้ว”

“ดูลูกสาวคุณสิ ยอดตัวเองไม่มีใครเกิน” ชินานางหันไปมองสามี
อีกฝ่ายหัวเราะแล้วยกนิ้วโป้งให้ลูกสาวคนสวย

พริ้มพิชาหัวเราะ “พริ้มพูดเรื่องจริงนี่มา”

“เอาที่พริ้มสบายใจแล้วกัน” ชินานางโคลงหัวกับสองพ่อลูกที่ดู
จะเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จก็พากันแยกย้าย พริ้มพิชา
กลับขึ้นห้องตัวเอง เมื่ออยู่ลำพัง สัมผัสจากใครบางคนก็แวบเข้ามา
ให้เห็นถึง ไบหน้าสวยร้อนผ่าวจนต้องซุกหน้าเข้ากับหมอน แต่ด้วย
ความที่เหนื่อยล้าสะสมมาทั้งวัน พอทิ้งตัวลงนอนได้ไม่นานก็ผล็อย
หลับไป แต่ไม่ว้ายมีเสียงเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากอึมเหมือนละเมอ

“พี่ป๊ออย่า เอาจับแรกของพริ้มคืนมานะ”